

SPERANȚE

REVISTA NR. 10

2018

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

Prezenta lucrare se adresează elevilor și cadrelor didactice din învățământul primar și gimnazial în scopul promovării creativității și stimulării interesului pentru lectură a tinerei generații.

Revista "Speranțe" nr. 10 /2018 a fost înregistrată la Biblioteca Națională având cod ISSN

Colectivul director:

Director C. C. D: Profesor Mihaela Popa

Inspectori: Profesor Eugenia Crețoi

Profesor Mihaela Zugravu

Director: Profesor Claudia Savu

Director adjunct: Profesor Mariana Tudor

PROFESORI COLABORATORI

Antonescu Oana

Brăgar Alina

Chihaia Cristina

Cătoiu Gabriela

Cristea Petronela Elena

Dumitrescu Ana

Guguian Claudia

Hagiu Livia

Mareș Monica

Mereț Rodica

Nicu Nicoleta

Savu Claudia

Stângaciu Oana

Sofia Emilia

Tropcea Dana

Voica Carmen

COORDONARE ȘI TEHNOREDACTARE:

Profesor Monica Mareș

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CENTRUL NAȚIONAL ISSN

„Speranțe” ISSN 2065 – 4154

Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

Nr. 10 / 2018

Brașov - 2018

PROFESORII - CREIOANE DE AUR CARE DESENEAZĂ VIITORUL COPIILOR

„Un profesor are efect asupra eternității; nu se poate spune niciodată unde se oprește influența sa.”(Henry Adams)

În viață, fiecare am avut și avem nenumărate modele, exemple pe care le-am respectat cu sfințenie și în fața cărora ne-am înclinat de fiecare dată când ne-am privit reușitele. Au existat dintotdeauna oameni care pentru fiecare dintre noi au reprezentat întruchiparea a tot ceea ce se poate numi elită. Iar unul dintre ei, este profesorul.

Profesorul este cel care pune prima piatră la temelia cunoașterii, cel care conturează pentru prima oară schița principiilor și valorilor aprofundate mai târziu de fiecare dintre noi.

Trecând la discuții mai concrete, nu cred că mai este necesar să menționez ce repercusiuni ar putea avea „lipsa” noastră din peisajul cotidian al elevului. Iar când spun „lipsa” nu mă refer la faptul că el nu există, ci la faptul că de multe ori tinde să-și piardă din consistență, rolul său fiind unul absolut formal. Nu, nu așa. În meseria aceasta nu merge așa. Noi trebuie să umblăm și la mintea, dar și la sufletele copiilor, cu dragoste și cu mare grijă.

Școala poate stresa copilul? Da. Mare parte dintre elevi nu iubesc școala și sunt mai mulți factori care determina asta. Nu în ultimul rând, este vinovată uneori atitudinea cadrelor didactice. Copiii care merg cu plăcere la școala nu au probleme emoționale sau de comportament și au părinți echilibrați, dar sigur au parte de profesori care își iubesc meseria și predau cu plăcere, făcând accesibilă orice informație, inovând și folosind exemple din viața de zi cu zi. Aproape de universul lor. Da, noi putem influența profilul psihologic al școlarului, totul e să facem în așa fel, încât să fim mândri de rezultat. Să ne pese, chiar dacă uneori suntem copleșiți de partea scriptică, de probleme personale, de alte greutăți.

Să fim empatici, să comunicăm, dragi colegi!

Să citim mult, ca să aflăm cunoștințe despre psihologia copiilor, să știm cum gândesc ei. Empatia înseamnă să intuiești, să înțelegi, să ai puterea să pătrunzi în lumea interioară a copilului și să privești lucrurile din perspectiva lor. Să fim prietenii lor buni! Darul dumnezeiesc al cunoașterii și înțelegerii este pentru toți. Recunoașteți faptul că nu oricine are talent la muzică, artă, sport, matematică sau compunere, dar aproape oricine poate să învețe și să realizeze mult mai mult decât și-a imaginat la început că poate.

Să-i ajutăm pe elevi să vadă că sunt capabili. Că pot! Nu sunt toți la fel, dar fiecare are valoarea lui.

Să nu uităm cât e de importantă motivația copilului pentru școala care se constituie prin procesele de apreciere și autoapreciere.

Profesorul trebuie să fructifice această "deschidere" a personalității școlarului spre trebuința de a afla, de a cunoaște, pentru a-i cultiva atașamentul față de școala și învățătura, dragostea și interesul pentru cunoaștere.

Să-i învățăm reguli simple de moralitate sau bun-simț !

Niciun profesor din lume nu va putea să transforme copilul, în altcineva. Nici nu ne dorim asta. Dar, orice profesor, prin implicare zilnică, prin trudă, va reuși să-l facă pe cel mic să respecte regulile morale, de disciplină, de respect. Mai greu sau mai ușor. Pe el și pe părintele lui.

Să ne purtăm cu părinții copiilor demn, apropiat, dar trebuie păstrată o anumită distanță!

Să fim sinceri și deschiși și vom construi cea mai frumoasă relație, pentru că suntem una dintre cele mai importante persoane din viața copilului. Formăm/șlefuiim caractere.

Să fim izvor de inspirație pentru cei din jur, indiferent dacă aceștia sunt elevi, colegi, părinți sau pur și simplu persoane pe care le-am întâlnit întâmplător în drumurile noastre. Suntem modele în societate, elita intelectualilor, chiar dacă unora le e greu să recunoască asta. Suntem mulți și buni. Facem ceea ce alții nu pot face. Educație!!! Un profesor de carieră respiră educație pe oriunde pășește. Și la asta nu trebuie să renunțăm nicicând, chiar dacă avem momente când suntem tentați.

Vorbiți în cuvinte simple. Nu e nevoie să impresionăm prin cunoștințele noastre. Vom impresiona prin rezultate. Dacă unui profesor i se adresează o întrebare la care nu știe să răspundă, promite că va afla răspunsul și se ține de cuvânt. El știe că nu este singurul care îi poate ajuta pe ceilalți să învețe. Un profesor bun dorește ca toți cei din jur să învețe și chiar să îl depășească în cunoaștere.

Cu cât copilul este mai mic, cu atât este mai mare rolul, în învățare și cunoaștere, al proceselor senzoriale și al acțiunilor practice. Jucăți-vă cu ei! Așa le va plăcea mai mult. Învățătura pune în mișcare traseele interne ale dezvoltării, o propulsează spre noi stadii, introduce în ea mutații, făcând să crească

nivelul vârstei mentale a copilului și, odată cu aceasta, și posibilitatea lui de a realiza noi acumulări în ordinea însușirii cunoștințelor ce i se predau.

Să le stimulăm copiilor creativitatea. Comunicați cu ei și fiți excelenți povestitori, dar în aceeași măsură buni ascultători. Mențineți permanent contactul vizual. Și nu uitați - adevărații profesori nu sunt niciodată aroganți. Dar,
Sunt siguri pe ei, pe vorbele și pe acțiunile lor !

Un profesor sigur pe el atât în atitudine, comportament, cât și sigur pe noțiunile pe care le transmite este considerat un om puternic. Ca să transmiți siguranță trebuie să stăpânești secretele meseriei și știința ei, să îți ții spatele drept, să-ți privești interlocutorul în ochi, să știi foarte bine ce transmiți și cum o faci și mai important decât toate să-ți menții părerea cu argumente solide. Să recunoaștem când greșim. Vom fi respectați pentru asta. Doar că noi nu avem voie să greșim atât de des ca alții. Dacă nu-i transmitem copilului că suntem siguri pe noi, nu putem obține admirația și respectul acestuia.

Ne trebuie răbdare!

Ce înseamnă răbdarea? Înseamnă să suporti greutățile, dificultățile, supărările fără să te plângi, fără să îți pierzi cumpătul sau să te arăți enervat. E necesar să fim plini de răbdare cu elevii noștri, indiferent câte greșeli fac aceștia sau de câte ori trebuie să le explicăm același lucru. Este adevărat că materia este stufoasă, iar timpul limitat, însă menirea profesorului este de a-i învăța pe elevi. Dacă trecem la următoarea lecție, iar copilul nu a înțeles lecția predată anterior, copilul nu are cum să evolueze. Și noi asta vrem - progres, nu neapărat performanță. Este precum lanțul de la bicicletă, s-a rupt o zală de la lanț, bicicleta nu mai merge.

A fi răbdător înseamnă stăpânire de sine și disciplină, calități pe care, odată ce le vede la învățător, elevul va fi stimulat să le dezvolte în el însuși.

Să fim omenoși și respectuoși!

Să căutam să recunoaștem valoarea și meritul fiecărei persoane. Să înțelegem fiecare elev și punctul lui de vedere. Să ne respectăm elevii, chiar dacă sunt diferiți. Să-i tratăm cu blândețe și respect și astfel dobândim respectul lor. Atunci când adoptăm o atitudine dură, agresivă, atitudinea elevului va fi una de apărare, de frică, de singurătate, iar comunicarea cu el va fi aproape imposibilă. Îi anihilăm creativitatea, dorința, curajul de a adresa întrebări, de a răspunde.

Dacă copilul este învăluit cu blândețe și respect de către profesor, el prinde aripi și își pune întreaga imaginație în funcțiune.

Să fim entuziaști! Să zâmbim mai mult!

Vorbiți cu bucurie despre orice doriți să le transmiteți! Indiferent dacă aveți în spate un an sau 30 de ani de practică, fiți plini de înflăcărare și emoție. Acesta este secretul. Suntem o flacără care arde. Mereu.

Intrați în clasă zâmbind.

Zâmbetul transmite o stare de optimism, de fericire și de încredere, o stare de liniște pentru copii. De câte ori nu vi s-a întâmplat să fiți supărați, nervoși din cine știe ce motive personale, că doar oameni suntem și noi, și ați transmis clasei de elevi starea? Ei nu merită să trăiască cu noi supărările noastre. Au destul timp pentru asta.

Credeți în voi înșivă, dar credeți și în ceilalți. Căutați tot ce este mai bun în ambele părți. Fiecare dorește unui surâs... Un profesor ajunge la inima elevului cu atingerea magnetică a surâsului. Surâsul creează încredere, iar elevii învață doar atunci când încep să își iubească profesorul...

Surâsul poate îndepărta stresul și e contagios, creează o legătură personală și transmite un mesaj de încurajare. Astfel înlesnește un climat favorabil de învățare.

Surâsul este expresia iubirii. Este pur și simplu un magnet care atrage totul către el...

Răspândiți în jur dragoste, bunătate, blândețe, respect, admirație, sinceritate, puritate, cinste, calm.

Respectați-vă menirea de a educa, de a învăța, de a da o bogată învățătură sufletească, de a fi MODEL. Suntem părintele de la școală; acest lucru, l-ar putea determina pe cel mic să fie un ELEV/ COPIL/OM MODEL.

Și în concluzie, este vorba despre IUBIRE, pe care o oferim și o primim de la fiecare om, mic sau mare, căruia i-am marcat sau care ne-a marcat într-un fel sau altul viața! Da, noi suntem creioane de aur care desenăm cumva viața elevilor noștri.

Iubiți-vă elevii, ei sunt speciali și au nevoie de noi. Prima și cea mai importantă nevoie a copilului este aceea de a fi iubit. Fiecare copil este asemenea unui pahar gol și singurul mod în care acest pahar poate fi umplut este acela de a-i arăta copilului dragoste.

Arătați-i unui copil puțină dragoste și veți primi înapoi mult mai multă.

La vârsta școlară, copilul începe să-și pună la îndoială abilitățile, încercând din răspuțeri să fie la înălțimea celorlalți copii din grupul social în care se integrează. Tipul de afecțiune de care are nevoie acum ia forma încurajărilor permanente și a evidențierii tuturor calităților sale.

Ceea ce face profesorul este să construiască o bază solidă pentru construcția ce va dura toată viața pentru fiecare individ în parte. Formarea individului presupune nu numai însușirea unor cunoștințe, ci și învățarea acestuia să învețe de-a lungul vieții, să gândească liber și critic.

IUBIREA în cazul nostru înseamnă PASIUNE!

Atunci când faci cu pasiune un lucru, din mâinile tale și din străduința ta iese o operă de artă. Atunci când ești profesor și pui pasiune în munca ta, din mâinile tale nu iese doar un copil învățat, ci un deschizător de drumuri, o personalitate umană șlefuită care va avea puterea de a schimba cumva lumea.

Merităm Respect, dar până să vină respectul de la alții, haideți să ne respectăm noi pe noi. Să cunoaștem psihologia elevului, structurile lui cognitive, să alegem metodele și procedeele potrivite vârstei lor și particularităților individuale. Noi dăm sens vieții elevilor noștri!

A trăi în lume fără a deveni conștient de sensul ei este ca și când rătăcești într-o bibliotecă fără a atinge nicio carte!

Puneți deasupra interesului personal, interesul superior al copilului!

Să nu uităm că modelăm personalități și suflete, cu tact și dăruire, că îndrumăm copiii pe drumul cel bun al vieții și așa vom rămâne nemuritori! Noi, DASCĂLII!

*Profesor Claudia Mihaela Savu
Director al Școlii Gimnaziale Nr. 19 Brașov*

SURSELE ISTORICE ȘI ROLUL LOR ÎN PROCESUL DE PREDARE – ÎNVĂȚARE

Sursele istorice pot fi definite ca urme și produse ale activității umane realizate de autorii lor pentru a comunica informații despre faptele sau condițiile istorice sau despre natura lor. Ele reprezintă principalul instrument de lucru pentru istorici și ar trebui să aibă aceeași importanță pentru profesorii de istorie și pentru elevii lor. Accesul elevilor la surse este considerat drept cale principală de dezvoltare a competențelor din domeniului istoriei. Dar sursele reprezintă doar o parte din trecutul obiectiv pe care dorim să-l cunoaștem. Cunoașterea conținutului lor nu asigură o cunoaștere istorică suficient de cuprinzătoare. Cunoașterea obținută prin cercetarea surselor este una subiectivă, deoarece interpretarea realizată de diferiți cercetători este diferită. Sursele folosite de istorici pentru scrierea istoriei sunt deosebit de numeroase și diverse. Ele sunt clasificate în surse **primare și secundare**. *Sursa istorică primară* este un material original, care nu a fost interpretat de altă persoană (exemple: pietre funerare, obiecte de artă, documente oficiale, scrisori, memorii, cercetări originale, editoriale, interviuri). Artefactele (olăritul, articolele de îmbrăcăminte, uneltele), sunetele (muzica, povestirile, folclorul), imaginile (picturile, fotografiile, casetele video/filmele) pot fi considerate de asemenea surse primare, la fel ca și obiectivele istorice sau locurile în care s-au desfășurat evenimente importante. *Sursa istorică secundară* este alcătuită din informații colectate din surse primare, interpretate de colector. Oferă informații mai analitice și mai cuprinzătoare decât cele existente într-o sursă primară. (exemple: o istorie a Constituției, articole din reviste de specialitate, analize critice.) Diferența dintre cele două tipuri de surse depinde de: cât de aproape a fost autorul sursei de evenimentul descris; dacă documentul a fost produs în timpul evenimentului sau mai târziu; motivele care l-au determinat pe autor să întocmească documentul. Adesea aceeași sursă este pe rând primară și secundară, dacă autorul a folosit informații la care a participat direct sau informații primite și de el din alte surse. Marea diversitate a surselor istorice, a metodelor și instrumentelor utilizate în analiza acestora determină dificultăți în utilizarea lor la clasă. Aceste dificultăți vizează selectarea tipului de sursă, alegerea celor mai potrivite seturi de întrebări și a celor mai adecvate metode pentru a valorifica întregul potențial didactic pe care îl oferă sursa.¹O altă clasificare propusă de prof. Toader Nicoară este: **surse primare** (documente

¹https://www.researchgate.net/profile/Gabriela_Gruber/publication/263779978_ABORDARI_SI_COMPETENTE_DIDACTICE_SPECIFICE_PREDARII_ISTORIEI/links/0a85e53be63eb4639e000000/ABORDARI-SI-COMPETENTE-DIDACTICE-SPECIFICE-PREDARII-ISTORIEI

neinterpretate), **secundare** (construite cu plecare de la sursele primare și destinate a fi difuzate, rapoarte, recenzii, jurnale interne) și la care autorul menționat mai adaugă și categoria surselor **terțiare**, (care se sprijină pe sursele secundare pentru a informa sau comenta o situație, articole de presă, studii documentare, note de prezentare).² O altă clasificare a surselor istorice, propusă de prof. Carol Căpiță este: **surse scrise și surse nescrise**. Sursele scrise cuprind toate tipurile de texte scrise iar cele nescrise cuprind artefacte arheologice, tablouri, hărți, fresce, elemente de arhitectură. Pentru istoric, utilizarea surselor scrise precum biografii, jurnale intime, documente epistolare și a altor surse, se dovedește prețioasă atunci când face obiectul unei abordări metodice. Autobiografiile sunt importante prin limpezirile pe care le aduc asupra formelor tipice de comportament, dar ilustrează nu caracteristicile unei persoane, ci cele ale unui grup social. Prudența istoricilor față de mărturia orală și cea scrisă nu rezultă din gradul de subiectivitate, ci din condițiile de obținere a informației, acele puse în fapt de cercetător. În cazul mărturiei scrise, intenția naratorului nu are nici un raport cu cercetarea realizată, dar în cazul mărturiei orale se stabilește un contract între cercetător și narator, făcând din acesta un partener al cercetătorului. Anchetatorul solicită astfel memoria martorului. Așadar, mărturia orală este o sursă provocată. Mărturiile scrise au un statut privilegiat pentru istorici. Ele evidențiază moduri de gândire, strategii de acțiune, sisteme de raționalitate, exprimate într-o altă epocă, și permit analize istorice a practicilor sociale și a fenomenelor de sociabilitate. Dincolo de faptele descrise, mărturia scrisă relevă prin chiar natura discursului, evenimentele utile înțelegerii reprezentărilor.

Sursele scrise pot fi diferențiate și clasificate prin originea lor. În primul rând sursele juridice și administrative, cele care emană de la instituții sau indivizi. Sunt apoi sursele care emană de la instituții private. Sunt apoi bogatele arhive notariale, contracte, testamente, donații, inventare, acte de vânzare-cumpărare. Urmează documentele personale, biografii, corespondențe, documente subiective utile pentru abordarea reprezentărilor, mentalităților și imaginarului social. Autobiografiile, jurnalele, documentele epistolare, oferă un număr mare de informații asupra evenimentelor trăite de martori, evenimente politice, sociale, dar și evenimente locale și fapte mărunte din cotidian. Aceste surse permit să analizăm reacțiile individuale la conjunctura momentului. Ele facilitează de asemenea înțelegerea strategiilor personale sau familiale. Operele literare imprimare fac obiectul unei duble abordări. Prima perspectivă este centrată pe aspectul descriptiv al textului, opera are valoare documentară. Oferă date despre societate și despre modurile de viață. Dar într-o operă literară identificăm și viziunea subiectivă a autorului, fantezmele și obsesiile sale. Din acest punct de vedere istoricul are date despre autor, originea sa, mediul social, universul său cultural. Cea de-a doua perspectivă este mai complexă și necesită o bună cultură literară. Istoricul se interesează de raporturile dintre operele literare cu lumea socială evitând capcanele anacronismului. Presa oficială și ziarele prin analiza faptelor de actualitate sau a faptelor de societate furnizează informații care se pretează la folosire de către istoric, cu condiția ca acesta să știe mereu că informația de presă nu este o simplă traducere a faptelor, ci o mediere.

Sursele arhivistice au și ele o mare importanță pentru istoric. **Arhiva**, ca sumă a unor documente ce cuprind „adevărul” unor evenimente, **nu este Adevărul Absolut**; o arhivă cuprinde „adevărul” instituției care a creat-o. Mai mult, B. Fl. Popovici relevă faptul că dacă trebuie făcută o analiză critică a „adevărurilor”, mărturiile instituționale, birocratice, tind, de multe ori, să fie mai credibile decât mărturiile individuale, pentru că *birocrația* lucrează după reguli; tinde spre obiectivitate, spre reducerea subiectivității persoanei și imparțialitate, iar funcționarea tinde să fie continuă, indiferent de persona din spatele funcției. Cel puțin, aceasta ar fi logica de funcționare a birocrăției. Acești parametri de funcționare ai instituțiilor, ai organizațiilor sunt cei care dau greutate arhivei și îi asigură locul important în cercetarea trecutului. „Adevărul” istoricilor poate varia, în funcție de pregătirea, modul de gândire și de concepțiile lor; ei vor putea rescrie ori de câte ori vor dori propriile „adevăruri”. Arhiva însă, odată generată organic, generată direct de procesele instituționale, va rămâne neschimbată, ca mărturie directă a modului în care o anumită organizație, prin angajații ei, a înregistrat o anumită informație despre evenimente. Izvorul istoric de calitate rezultă așadar dintr-o consemnare fidelă a „adevărului” — pe care ar trebui să o realizeze *birocrați* pregătiți profesional, care lucrează în instituții cu reguli clare și ferme —, dintr-o păstrare integrală și contextualizată a aceluși izvor și dintr-o consultare profundă, completă și contextualizată (din nou) a documentelor.³

²Toader Nicoară, *Istoria locală și surse orale*, Proiect pentru Învățământul rural, Ministerul Educației și Cercetării, 2005, p. 36.

³ Bogdan Florin Popovici, *Despre calitatea surselor arhivistice, și rolurile autorului-creatorului-deținătorului de documente*, din <https://bogdanpopovici2008.files.wordpress.com/2013/02/popovici-despre-calitatea-surselor-arhivistice>, accesat la data de 23 aprilie 2017, ora 13:51.

Arhivarea documentelor ține de reguli precise de clasare și de punere în valoare. Consultarea lor este supusă unei reglementări câteodată constrângătoare. Misiunea esențială a serviciului de arhive este salvagardarea și protecția patrimoniului arhivistic. Sursele arhivistice sunt multiple și variate. Dar utilizarea surselor de arhivă nu rezolvă toate problemele istoricului. Anumite serii de arhive lipsesc și sunt lacunare. Documentul de arhivă este rezultatul unui dublu triaj. Înainte de toate cel al contemporanilor care i-au atribuit o anumită valoare, afectivă sau informativă. Apoi este alegerea arhivistului de a nu conserva numai cele care sunt demne de interes, de a intra în patrimoniul arhivistic. Protecția persoanelor de prescripții de timp, pune limite temporale pentru utilizarea anumitor surse de arhivă, de obicei trei decenii, dar anumite arhive judiciare 50, sau chiar mai mulți ani.

O altă categorie de surse importante în cercetarea istorică dar și în practica didactică o reprezintă sursele iconografice: picturi, desene, gravuri, fotografii, care fac obiectul unei practici istoriografice specifice, și anume istoria artei. Ambiția istoriei de artă este de a nu se limita doar la perspectiva istorică, ci și din perspectiva unei sociologii, psihologii, estetici sau antropologii a artei. În afară de propriile lui instrumente metodologice, istoricul poate împrumuta istoricului de artă anumite instrumente cu privire la înțelegerea și interpretarea operei de artă. Integrate metodei istorice ele contribuie la îmbogățirea surselor documentare a istoriei locale. Trebuie spus că valoarea unui document iconografic ține de informația pe care o aduce asupra percepției autorului plasat într-un context cultural precis. Studiul unei creații artistice trebuie făcut prin comparație cu alte realizări ale autorului sau școlii din care vine, într-un du-te vino între operă și contextul social. Modul de gândire și maniera de a vedea lumea caracteristică epocii în care a trăit artistul sunt absolut obligatorii. Chiar dacă istoricii au anumite rețineri și ezitări cu privire la folosirea documentelor iconografice, rolul acestora este complementar, fără a fi secundar oricărei restituiri istoriografice.

Sursele orale reprezintă o altă categorie de surse folosite din ce în ce mai frecvent pentru reconstituirea evenimentelor istorice. Utilizarea surselor orale, este justificată prin nevoia de a limpezi, datorită mărturiilor, zonele rămase în umbră prin sursele clasice, se dovedește indispensabil deoarece ele permit să luăm în considerare elementele determinante a experiențelor individuale, de a privilegia experiența actorilor reconstruind în jurul lor contextul care-i dă sens și formă. Interviuul pe care-l practică istoricii seamănă cu cel practicat de adepții celorlalte științe sociale. Metodele de culegere a mărturiilor orale au fost larg experimentate și practicate de marea majoritate a cercetătorilor. Chiar dacă analogiile sunt mari, există și diferențe. Acestea rezultă din conceperea interviului de cercetare cu finalitate istorică prin raport cu celelalte feluri de interviuri. Teodor Nicoară relevă astfel că, dacă de obicei în celelalte științe sociale, accentul cade în general pe reprezentarea individului interogat, asupra viziunii sale despre lume, intențiile, credințele sau practicile sale, în istorie, interviul este centrat pe derularea evenimentelor trăite de martor. Reprezentările sale nu sunt totuși neglijate, nici statutul teoretic al evenimentului. Pentru istoric cele două dimensiuni, sincronice și diacronice ale evenimentului trebuie luate în considerare. Evenimentul poate fi avut în vedere fie ca revelatorul unui termen profund, la un moment dat, fie ca elementul unui lanț causal. Primele întrebări pe care le pune istoricul atunci când își realizează ghidul de interviu sunt următoarele: Care sunt evenimentele trăite de martor? Ce limpezire aduce martorul asupra cunoștințelor actuale despre trecut? Cum au reacționat actorii? Dincolo de regulile clasice ale interviului în științele sociale, reguli specifice există pentru interviul de tip istoric.⁴

Istoricul care se apleacă asupra unei problematice de istorie locală trebuie să aibă grijă să adune laolaltă un maximum de date, fie că e vorba de date provenind din surse scrise, fie orale. Privilegiul acordat surselor scrise, arhive și documente sau provocate prin interviuri și anchete și o anumită reticență de a folosi sursele nescrise, orale, sonore sau vizuale, nu sunt numai rezultatul unei lungi tradiții științifice. Ezitarea în ce privește cea de-a doua categorie vine și din anumite incertitudini metodologice de prelucrare și analiză. Spre exemplu, documentul iconografic operează mereu o transformare a realității reprezentate ce nu se poate interpreta corect decât dacă e pus în contextul său iconografic, în mediul geografic și în contextul cultural local. Apoi o altă dificultate constă în valoarea inegală a documentelor pe care ni le oferă anumite surse. O anumită selecție a surselor în funcție de credibilitatea și valoarea lor ține de competențele cercetătorului și de familiarizarea sa cu terenul și cu arhivele. Cercetătorul este obligat să consulte diferite producții istoriografice, de la mari opere de sinteză, la lucrări specializate până la cercetări înguste dar aprofundate. Folosirea unor surse variate presupune mânăuirea procedurilor metodologice adecvate. Analiza datelor

⁴Toader Nicoară, *op.cit.*, pp. 34-37.

cantitative, a biografiilor, rezultatul anchetelor orale se bazează pe deciptarea documentelor cel puțin pe trei nivele ale discursului: cel care informează asupra universului martorului, asupra evenimentelor trăite, asupra experiențelor și practicilor, cel care ne face să cunoaștem punctul său de vedere asupra lucrurilor și reprezentările sale, și cel care traduce modul său de a povesti. Avem așadar a face cu analiza tematică, analiza semantică, analiza structurală, de conținut, toate metodele de analiză a datelor cantitative prezentând o dimensiune inductivă puternică. Colectarea și analiza datelor nu poate fi concepută decât ca un du-te vino între stabilirea faptelor, înțelegerea și interpretarea lor. Metodele cantitative sunt de neocolit în oricare tip de cercetare de istorie locală, mai ales în cazurile în care avem date care se pretează la un asemenea tratament. Metodele cantitative sunt validate în toate științele sociale. Uzul microordinatoarelor pune la dispoziția cercetătorului metode sofisticate de clasificare și de prelucrare a datelor, analize factoriale. Evident că metodele cantitative nu răspund întotdeauna așteptărilor, dar ele îl obligă pe cercetător să formuleze întrebări clare și precise. Ele permit apoi analiza unei mase imense de informații și furnizează argumente de o altă natură decât cele obținute prin metodele tradiționale.

Metodele utilizate pentru cercetarea istoriei locale sunt: descrierea, ancheta, monografia, metodele cantitative și metoda statistică. Descrierea este una din metodele cele mai simple și mai la îndemână, dar ea a fost multă vreme o modalitate privilegiată pentru cercetătorii, istorici sau specialiști în alte științe sociale. Din descrieri ei au reținut materialul faptic, supus analizei. Anumite metode pe care le folosește azi cu folos istoricul fac parte sau au fost perfecționate de celelalte științe sociale, sociologia, etnografia, antropologia. Ancheta înseamnă în egală măsură o investigație condusă în arhivă, dar și o cercetare și investigare realizată la fața locului, la locul faptei, și are ceva din metoda anchetatorului care caută să afle adevărul prin anchetarea martorilor unui eveniment. Anchetele nu se fac numai în scopuri practice ci și în scopuri pur științifice. Orice anchetă urmărește să ofere un tablou cât mai exact asupra realității, privite dintr-un anumit unghi de vedere. Spre exemplu, ea urmărește constatarea modului de viață al unei comunități, cercetarea mentalităților, sau a credințelor și obiceiurilor sale. Ancheta se poate face oral sau în scris, sau cele două modalități pot fi combinate. Pe baza materialului faptic adunat din arhive sau în urma anchetelor pe teren etapa următoare constă în elaborarea monografiei. Metoda monografică este una foarte importantă deoarece ea adună materialul pe care specialistul are neapărat nevoie pentru a reconstitui tipologii ale modului de viață și a stabili anumite regularități în viața comunității studiate. Monografia poate trata o singură problemă, dar încearcă să o investigheze din toate unghiurile de vedere posibile și sub toate aspectele sale. Ea se constituie astfel într-o lucrare de sinteză. Monografistul trebuie să respecte anumite reguli. El trebuie să observe lucrurile așa cum sunt, nu cum ar dori să fie, dând la o parte prejudecăți și subiectivități personale, trebuie să se concentreze pe redarea faptelor reale, fără ajustări sau înfrumusețări. Monografia cu puternică tentă sociologică trebuie să privească grupul social sau fenomenul de care se ocupă din toate punctele de vedere și în raport cu întregul social. Ancheta orală sau monografia bazate pe observații ordonate, realizate metodic grupează faptele după criterii calitative. Fenomenele pot și trebuie studiate și din punctul de vedere cantitativ. Acest lucru implică obligatoriu metodele cantitative, statistice, sau acolo unde nu este posibil metoda serială. Statistica pleacă de la principiul că orice societate nu este numai o sumă de indivizi având diferite raporturi între ei, ci un tot întreg, care trăiește și se manifestă prin instituțiile sale. Ca atare, ea se ocupă de fenomenele de masă de regularitățile și legile ei.

Statistica clasifică, grupează și apreciază lăsând la o parte accidentele individuale și căutând cauzele generale precum și constantele fenomenelor de masă. Metoda statistică este în primul rând descriptivă, deoarece ea arată la modul cantitativ prin cifre fenomenul studiat. Ea poate avea și un caracter tipologic atunci când dintr-o masă de fapte alege ceea ce este reprezentativ și tipic. Analizele statistice oferă o anumită regularitate, semnaleză apariția unor fenomene. Prin metodele statistice se observă dimensiunea cantitativă a fenomenelor, căutându-se constantele. Într-un fel statistica descompune fenomenul spre a-l studia mai bine. Dar metoda statistică nu este numai descriptivă și analitică, ea stabilește și regularități și chiar raporturi cauzale. Observându-se constanța, frecvența și variațiile a două serii de fenomene care apar în același timp sau se succed unul după altul se pot trage concluzii cu privire la existența unor legături de cauzalitate dintre ele. Metoda statistică, metodele cantitative în general au fost evident criticate, deoarece ea nu oferă totul despre un fenomen studiat. Evident că metoda statistică nu ne poate introduce în interiorul societății realităților sociale. Nu putem cere acestei metode să ne ofere altceva, ci ceea ce ea poate oferi. În ciuda

criticilor la care au fost supuse metodele cantitative, ele oferă o necesară bază cantitativă pentru studiul oricăror fenomene care se pretează cuantificării.⁵

Monumentele, o altă sursă de cercetare, sunt o constantă a istoriei. Apariția monumentului este contemporană cu societățile complexe. Căpiță consideră că monumentul este o formă particulară de rememorare publică a unui eveniment trecut care este cognoscibil, care este atât de important într-o ordine a genezei prezentului, încât cognoscibilitatea este abandonată în favoarea rememorării - evenimentul este cunoscut, trebuie doar să ne aducem aminte de el, căci a-l uita înseamnă a pune sub semnul întrebării un eveniment capital ce stă cumva la baza prezentului. Din acest punct de vedere, monumental reprezintă o categorie specială de documente istorice.⁶ Monumentele istorice sunt la tot pasul, ele pot fi integrate cu ușurință ca material didactic. Profesorul de istorie poate ține lecția și în fața unui monument semnificativ iar impactul pe care îl va produce va fi mult mai mare decât în sala de clasă.

Așa cum am constatat, indiferent de clasificarea propusă, există o multitudine de surse istorice. Tactul pedagogic, inspirația, experiența, pot determina un profesor să aleagă sursele care se potrivesc cel mai bine situațiilor de predare-învățare pe care le întâmpină.

Bibliografie

Căpiță Carol, Căpiță Laura, *Utilizarea surselor primare în predarea istoriei*, Editura Universității din București, 2011.

Gabriela Gruber, https://www.researchgate.net/profile/Gabriela_Gruber/publication/

Nicoară Toader, *Istoria locală și surse orale, Proiect pentru Învățământul rural*, Ministerul Educației și Cercetării, 2005.

Popovici Bogdan Florin, <https://bogdanpopovici2008.files.wordpress.com/2013/02/popovici-despre-calitatea-surselor-arhivistice>.

Carmen Voica

Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

PROIECTUL MONDIAL “ECO-ȘCOALA”

"Geniul omenesc nu va putea nicicând născoci invenții mai desăvârșite ca acelea create de natură, în care nu lipsește nimic și nimic nu-i de prisos." – Leonardo Da Vinci

În anul 2010 Școala Gimnazială Nr. 19 s-a înscris în **Programul Eco-Schools**, program mondial pentru managementul mediului, coordonat la nivel internațional de Fundația de Educație pentru Mediul Înconjurător (FEE) și susținut de Uniunea Europeană, UNESCO și UNEP (Programul Națiunilor Unite pentru Mediu).

Obiectivele aderării la acest program au fost următoarele:

1. Formarea la elevi a unui comportament adecvat față de mediu, prin sensibilizarea și conștientizarea acestora față de problemele de mediu.
2. Implicarea activă a elevilor în rezolvarea problemelor de mediu, prin acțiuni concrete, cum ar fi valorificarea deșeurilor reciclabile, înfrumusețarea sălilor de clasă, a holurilor, amenajarea spațiului verde din jurul școlii, etc.
3. Dezvoltarea spiritului civic la elevi și cunoașterea legilor ce se referă la protecția mediului.
4. Colaborarea cu comunitatea locală și stabilirea unor parteneriate cu școli din România sau din lume, ce desfășoară acest program.

⁵ *Ibidem*, pp.56-58.

⁶ Carol Căpiță, Laura Căpiță, *Utilizarea surselor primare în predarea istoriei*, Editura Universității din București, 2011, p.149-150.

5. Obținerea statutului de **Eco-Școală** și a premiului simbol "**Steagul Verde**".

În mai 2013 a avut loc evaluarea activităților desfășurate în cadrul acestui program, pentru perioada 2010-2013.

În octombrie 2013, în cadrul Seminarului CCDG București, a fost înmănat "**Steagul Verde**", conferindu-i școlii noastre, titlul de "**Eco-Școală**".

Școala noastră a fost reevaluată în septembrie 2015 și apoi în mai 2017 de către aceeași comisie, păstrându-și titlul de "**Eco Școală**" și "**Steagul Verde**".

În plus, pentru rezultate deosebite obținute de elevii și cadrele didactice din școală în cadrul **Programului Mondial Eco Școala**, Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov a obținut și "**Trofeul Eco Școala**" (2015-2017, 2017-2019).

În programul Eco-Școala am urmărit:

1. Desfășurarea unor activități de protejare a mediului.
2. Valorificarea materialelor reciclabile în mod creativ (diferite obiecte de ornament, machete etc).
3. Colaborarea cu autoritățile locale/școli din localitate.
4. Implicarea activă în rezolvarea problemelor de mediu.
5. Menținerea statutului de *Eco-Școală* și a *Steagului Verde*.

ECO-CODUL : *Natura te iubește! Tu o iubești?*

1. Vrei o natură fericită?

NU POLUA!

2. Fii responsabil! Conștientizează importanța faptelor tale!

Nu lăsa urme pe unde treci scrijelind copacii, inscripționând pereții peșterilor, aruncând resturi menajare etc

3. Plantează un arbore !

Anual, sunt defrișate suprafețe mari de pădure. Cum ar fi planeta fără pădure?

4. Alege o floare și îngrijește-o!

Frumusețea va fi de ambele părți!

5. Ce este mai ușor? Să previi sau să combați ?

De tine depinde, dacă va trebui să previi sau să combați!

6. Poți trăi fără apă? Gândește-te!

Ce se întâmplă dacă arunci deșeuri, detergenți sau alte substanțe chimice în apă?

7. Fii atent la ce se întâmplă în jurul tău!

Noi, oamenii, suntem parte integrantă din natură.

8. Nu lăsa becurile aprinse pe timpul zilei!

Lumina primită de la soare este cea mai indicată ochilor!

9. RECICLEAZA!

Tone de hârtie, peturi, doze din aluminiu etc, pot fi reciclate și astfel economisim resursele naturale.

10. Respecta, iubește și protejează natura!

Numai așa, te vei bucura de frumusețea planetei pe care locuiești!

BENEFICIILE ȘCOLII:

- rezolvarea unor probleme negative privitoare la aspectul claselor/holurilor/curții școlii/zona din apropiere;
- valorificarea deșeurilor reciclabile - obținerea de fonduri pentru premierea elevilor evidențiați în cadrul acestui Program (realizarea de diplome, fluturași informativi, CD-uri documentare etc);

- popularizarea/cunoașterea școlii în comunitatea locală și nu numai - realizarea de parteneriate între școli, instituții locale, participarea la diferite concursuri.

Recunoaștere internațională – titlul de Eco-Școală prin primirea/păstrarea distincției – “Steagul Verde”.

ROLULUI EDUCAȚIEI ECOLOGICE

Elevii din învățământul primar s-au remarcat prin:

- participarea la excursii, drumeții
- realizarea de desene, machete cu diferite ocazii (*Ziua Apei, Ziua Pământului* etc.), la orele de Abilități practice și Arte plastice; realizarea unor expoziții în școală.
- discuții pe baza unor texte literare sau științifice cu conținut ECO

Elevii din învățământul gimnazial au avut în vedere:

- includerea temelor de educație ecologică în cadrul orelor de dirigiență și a disciplinelor opționale : „Județul Brașov- repere fizice și culturale,” , „Parcul Național -Piatra Craiului,” și „Prietenii animalelor,”
- participarea elevilor la concursuri, dezbateri etc., pe teme de protecție a mediului; excursii

PROGRESE:

- creșterea calității mediului ambiant în școală și în împrejurimi, prin înfrumusețarea sălilor de clasă, a holurilor și a spațiilor verzi din curtea școlii;
- dezvoltarea unor competențe specifice, necesare noii generații:- comunicarea și lucrul în echipă;
- formarea unor deprinderi și abilități practice;
- dezvoltarea spiritului de antreprenoriat (*a rezolva problemele existente, a învăța din greșeli, a economisi, a fi creativ*)

- dezvoltarea spiritului de competiție;
- înțelegerea scopului reciclării deșeurilor;
- elevii sunt mult mai implicați în desfășurarea activităților de protejare a mediului.

„Pe copil îl educă tot ce îl înconjoară: câmpul, pădurea, râul, marea, munții, rândunelele, cucul. Faceți tot posibilul ca și copiii dumneavoastră să iubească tot ce-i înconjoară, pentru că fără dragostea față de natură și animale omul nu poate să simtă din plin, ceea ce numim, cu cel mai minunat dintre cuvinte – VIAȚA.” (C. Mihăiescu)

Gabriela Cătoiu

Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

ZIUA MONDIALĂ A APEI

sărbătorită la Școala Gimnazială Nr. 19 din Brașov

Ziua Mondială a Apei este marcată în data de 22 martie. Cu această ocazie, elevii și profesorii Școlii Gimnaziale Nr 19 din Brașov au desfășurat o activitate deosebită având ca slogan „Apa-izvorul vieții”. Acest eveniment a fost cuprins în Programul Activităților Eco din anul școlar 2015-2016, program coordonat de prof. Antonescu Oana, prof. Grindu Lucia. La această activitate au fost invitați reprezentanți de la Agenția pentru Protecția Mediului și Sistemul de Gospodărirea Apelor din Brașov.

Obiectivul principal care a marcat această zi a fost de a sensibiliza copiii cu problemele legate de APĂ, una dintre cele mai prețioase resurse naturale. Pentru a evidenția Ziua Mondială a Apei, activitatea desfășurată la Școala Gimnazială Nr 19 a cuprins mai multe momente. Astfel elevii claselor primare și gimnaziale au realizat niște postere deosebite care au fost prezentate într-o atmosferă sărbătorească, la o expoziție organizată în curtea școlii.

În cadrul activității organizate, elevii clasei a IV-a au recitat poezii compuse de ei având tematica zilei speciale dedicată APEI. Elevii clasei a VIII-a au evidențiat care este importanța apei și care sunt soluțiile pentru folosirea eficientă a apei în viața de zi cu zi.

Un alt moment emoționant a fost intitulat „Școala noastră într-o picătură”. În acest sens, toți elevii îmbrăcați în haine de culoare albastru deschis s-au așezat în conturul unei picături gigantice, unde s-au auzit în cor mai multe Sfaturi Eco legate de apă.

Toți elevii și profesorii Școlii Gimnaziale Nr. 19 au fost premiați pentru efortul depus și implicarea deosebită în această activitate. Sărbătoarea acestei zile a adus în atenția tuturor problemele legate de protejarea apelor dar și responsabilitățile noastre cu privire la utilizarea eficientă a tuturor resurselor pe care ni le oferă natura.

Să păstrăm apele curate pentru a lăsa o moștenire prețioasă generațiilor viitoare!

Antonescu Oana
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

PORTOFOLIUL ȘCOLAR – MIJLOC DE EVALUARE CENTRAT PE COMPETENȚE

Cadrul de referință European pentru competențe cheie pe parcursul întregii prezintă contextul globalizării și necesitatea unui set de competențe care să permită fiecărui cetățean să se adapteze în mod flexibil la o lume extrem de dinamică.

In timp ce globalizarea continuă să confrunte Uniunea Europeană cu noi provocări, fiecare cetățean va avea nevoie de un registru amplu de competențe cheie care să-i asigure adaptarea flexibilă la o lume în rapidă schimbare și profundă interconectare. (Official Journal of the EU, 30.12.2006, L 394/13). În această perspectivă, cele 8 competențe cheie recomandate de către Parlamentul European nu sunt privite în izolare ci ca un construct complex cu multiple relaționări și întrepătrunderi, consonante cu societatea interconectată din care cetățeanul european face parte.

Toate competențele cheie sunt în mod egal importante, pentru că fiecare dintre ele poate contribui la o viață de succes în societatea cunoașterii. Multe dintre aceste competențe se întrepătrund și conectează : aspecte considerate esențiale într-un anumit domeniu sprijină dezvoltarea competenței dintr-un alt domeniu. (Official Journal of the EU, 30.12.2006, L 394/13-14)

- Competențele cheie sunt achiziții ale învățării care permit adaptarea flexibilă și rapidă a absolventului, permițându-i să (re)înceapă un domeniu în cazul în care pe piața muncii există această solicitare. Dacă în trecut era suficient scris – citit - socotitul ca bază a învățării, acum aceste fundamente nu mai sunt suficiente, căci ritmul dezvoltării sociale, noile tehnologii, economia globalizată (inclusiv situația de criza economică) implică dobândirea și aprofundarea unor abilități care până mai ieri interesau doar specialistul unui domeniu. Azi aceste achiziții trebuie să fie învățate la nivel de masă de către absolvenți – atât pentru asigurarea progresului unei societăți dinamice, dar și pentru prosperitatea personală (inclusiv materială, dar nu numai!).
- Competențele cheie sunt combinații de cunoștințe, deprinderi și atitudini adecvate contextului. În literatura de specialitate, până la apariția cadrului european exista un consens după care competențele sunt achiziții cognitive, atitudinile nefiind implicate în același complex de rezultate ale învățării. Spre exemplu – vecinul de sus mă inundă, căci are probabil o țeava spartă pe undeva. Am tot interesul să-l remediez defecțiunea și îl recomand pe nea Petrică, un instalator competent. Iată cum îl prezint: știe meserie – o să estimeze unde e problema și nu va face țândări tot zidul în căutarea spărturii, va recomanda o soluție tehnică bună și rezonabilă ca preț, va explica riscuri și avantaje pentru alte variante, va cumpăra tot ceea ce e necesar. Se va apuca de treaba fără amânări. Și ce e mai important – e punctual, ordonat și curat, nu fumează și nu te bate la cap. Așadar, din acest punct de vedere pragmatic, competența meseriașului include și atitudini.
- Competențele cheie se suprapun și se intersectează – aspecte esențiale dintr-un domeniu sprijină

achiziția și aprofundarea unor aspecte din alt domeniu. Practic elementele componente pot fi reconfigurate în mozaic în cadrul proiectării instruirii astfel încât o achiziție de comunicare de exemplu să se adâncească prin intermediul folosirii sale în mediul digital. Copiii au învățat să citească – Deci, le putem da să citească o bandă desenată pe ecranul calculatorului pe care să o deplaseze singuri pe măsura ce avansează în lectura. Li va amuza și motiva – pentru că le place să lucreze la calculator) și în același timp vor exersa și aprofunda competența de lectură .

- Competențele cheie sunt traversate de un număr de teme care se aplică transversal în cadrul de referință: gândire critică, creativitate, rezolvare de probleme, evaluarea riscului, luarea deciziilor, managementul constructiv al emoțiilor. Aceste dimensiuni se regăsesc deci la nivelul fiecărei competențe cheie și rolul lor este să apropie și mai mult competențele cheie – învățarea și transferarea lor – de viața cotidiană și de achizițiile de învățare non-formală.

- Ca o modalitate eficientă de evaluare a competențelor cheie putem să folosim portofoliul școlar.

Probleme generale

Portofoliul este o colecție de lucrări având drept scop să demonstreze eforturile elevului, progresul și realizările sale într-un anumit domeniu. Această metodă complementară de evaluare a fost inspirată de portofoliile artiștilor plastici, fotografiilor lor, manechinelor, arhitecților etc., în care aceștia își înregistrează realizările spre a le arăta celor interesați să le cunoască realizările. Portofoliul școlar este deci o colecție de materiale cu un anumit specific vizând, de exemplu, demonstrarea abilității de a scrie eseuri științifice sau literare, metode de realizare a experimentelor etc.

Portofoliile trebuie păstrate în locuri accesibile, pentru a fi completate. Valoarea portofoliului constă în posibilitatea dată elevului, în primul rând, de a-și urmări și evalua progresul în învățare, asumându-și totodată și responsabilitatea actului învățării.

Direcții generale de utilizare a portofoliului

Inițierea activității

Realizarea portofoliului cere timp și dorință de a explora diferite alternative, până la găsirea strategiei optime. De aceea, la început este vital să se negocieze cu elevii modalitatea de „asamblare” a acestuia, pentru a-i motiva în alcătuirea lui.

Ce este un portofoliu?

Un dosar, un clasor, o cutie, un biblioraft – orice obiect de îndosariere, care poate fi dezvoltat ulterior și care poate fi păstrat convenabil. Fiecare portofoliu trebuie marcat cu numele elevului și clasa din care face parte. Eventual, i se poate atribui un element distinctiv, spre a fi mai ușor recunoscut, mai ales de elevii mici.

Ce fel de lucrări intră în portofoliu?

Conținutul portofoliului depinde în foarte mare măsură de specificul obiectului de învățământ, de aria tematică, de scopul pentru care a fost constituit (progres, recuperare, abilități para-școlare). Portofoliul se referă mai ales la partea scrisă produsă de elev, dar poate cuprinde și alte elemente (fotografii, colaje) cu condiția ca acestea să fi realizate direct de elev. Este bine să fi delimitate clar principiile și scopul selectării materialelor, astfel ca portofoliul să nu devină un „sertar de resturi și gunoarie”, căci materialele adunate vor face la un moment dat obiectul unei evaluări!

Câte elemente va conține portofoliul?

Pentru rațiuni practice, numărul pieselor din portofoliu trebuie stabilit cu aproximație de la început. Este greu să evaluezi portofolii cu număr diferit de piese, după cum este la fel de greu să identifici progresul realizat de elev pornind de la un portofoliu cu un număr redus de piese. Pe de altă parte, un portofoliu amplu nu înseamnă neapărat un progres însemnat.

Când atașăm piese noi în portofoliu?

Elevii trebuie să aibă acces facil la portofolii pentru a le putea completa, actualiza și consulta, în vederea autoinstruirii. Uneori, profesorul în colaborare cu elevul, poate reorganiza portofoliul. Revizuirea portofoliului împreună cu elevii este importantă pentru particularizarea activității de recuperare.

Cine are acces la portofoliu?

Evident, elevii ar trebui să aibă acces tot timpul. Profesorul ar trebui să-l poată vedea, cu sau fără prezența elevilor, acesta fiind un element asupra căruia se va negocia de la început. Părinții ar trebui să poată vedea portofoliul din când în când, în acest fel deschizându-se calea spre implicarea familiei în *ce?*, *cât?* și

cum? învață copilul lor. Dar pentru păstrarea autenticității portofoliului, el ar trebui păstrat la școală ca părinții să nu fie tentați să-l „îmbunătățească”.

Portofoliul este o bună sursă de informații și pentru alți profesori; de exemplu, examinarea portofoliului la o limbă modernă de către profesorul de limbă română (sau invers) poate dezvălui elemente de interes asupra conținutului ca și abilităților elevului în domeniul limbă și comunicare.

Unde se țin portofoliile?

Păstrarea acasă nu este cea mai bună soluție, căci s-ar putea ca elevul să nu-l aibă la îndemână exact atunci când îi este necesar sau să fi e tentat să înlocuiască unele piese cu altele, „cosmetizate”. Este recomandabilă să fi e păstrate la școală, într-o zonă ușor accesibilă atât elevului cât și profesorului: cabinet, laborator, un spațiu din bibliotecă.

Utilizarea interactivă a portofoliului

Diseminarea rezultatelor obținute și a progresului realizat stimulează plăcerea de a învăța și facilitează elevilor asumarea responsabilității în propria instruire. Iată câteva sugestii de utilizare în mod interactiv a portofoliului, încât să ducă la dezvoltarea responsabilității elevului față de propria instruire:

- pe cât posibil, luați decizii cu privire la conținutul și utilizarea portofoliului împreună cu elevii;
- este important ca elevii să aleagă singuri piesele pe care le atașează, profesorul hotărând doar categoria și cantitatea;
- negociați cu elevii modul și ponderea evaluării portofoliului în media finală;
- stabiliți o periodicitate în revizuirea și, eventual, reorganizarea portofoliului, astfel încât aceasta să se poată face în colaborare elev – profesor; stabiliți de asemenea, pe cât posibil, scopuri individuale pentru fiecare elev; discuția în sine poate astfel constitui pentru profesor un bun prilej de evaluare non-formală a elevului;
- este de dorit să includeți și părinții în revizuirea portofoliului; acest lucru se poate face fi e la școală, cu prilejul unor întâlniri cu părinții, fi e trimițând acasă anumite piese spre a fi analizate și comentate de aceștia. În acest caz este important să oferiți părinților indicații simple și clare despre obiectivul lucrării respective și despre modul de evaluare;
- încurajați elevii să-și revizuiască portofoliul împreună cu un coleg, să se sfătuiască. Este însă necesar ca aceștia să fi e instruiți cum să facă în mod colegial comentarii și observații critice constructive;
- asigurați-vă că discuția despre portofoliu se poartă în termeni pozitivi, de colaborare și, mai ales, de față cu elevul al cărui portofoliu este analizat;
- adoptați o atitudine pozitivă și încurajatoare.

Evaluarea portofoliului

Nu sunt doi elevi la fel, nu învață la fel, nu le este la fel de ușor să realizeze un anumit lucru.

Portofoliul, ca succesiune de materiale adunate pe parcursul învățării, reflectă strădania și responsabilitatea asumată de elev în procesul de învățare.

Aprecieri portofoliului are în vedere în primul rând *progresul* realizat și, de asemenea, efortul depus pentru realizarea acestuia. De aceea nu trebuie să se aplice același „metru”/ aceleași criterii de evaluare tuturor elevilor. De exemplu, în cazul unui elev dezordonat, vom aprecia ordinea și rigoarea cu care au fost selectate piesele; în cazul unui elev care se limitează de obicei la litera manualului, putem aprecia piesele care reflectă efortul de investigare, de aprofundare, de studiu individual ș.a.m.d.

Totuși, un salt evident între primele și ultimele piese în ceea ce privește calitatea materialului trebuie să fi e un criteriu comun, iar elevii trebuie încurajați să urmărească ei înșiși acest criteriu. Vor deveni astfel conștienți de progresul realizat, va crește respectul de sine și încrederea în propriile forțe.

Deși evaluarea prin intermediul portofoliului este mai puțin riguroasă decât cea realizată prin metodele tradiționale, ea are marele avantaj că o *personalizează*, oferind totodată informații variate pe baza cărora profesorului își poate întemeia o judecată completă asupra performanțelor elevului.

Bibliografie

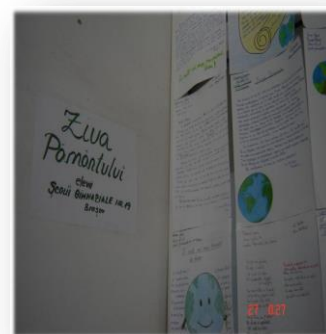
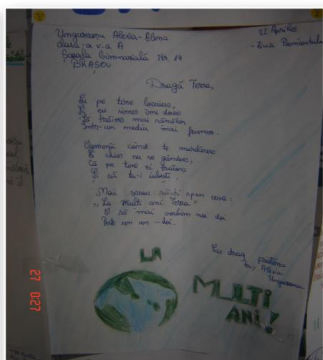
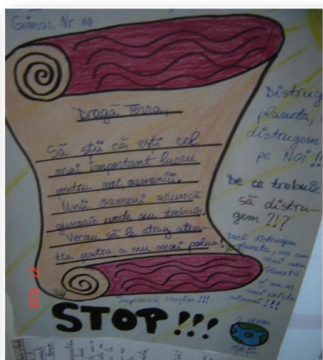
- Constantin Cocoș, *Teoria și metodologia evaluării*, Editura Polirom, București, 2008
- Manolescu, M., *Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente*, Editura Meteor Press, București, 2005
- Meyer, G., *De ce și cum evaluăm*, Editura Polirom, Iași, 2000
- Neacșu, I., Stoica, A. (coord.), *Ghid general de evaluare și examinare*, Editura Aramis, București, 1996
- Oprea Crenguța, *Metode alternative de evaluare*, în: *Învățământul primar*, Nr. 2-4/ 2002
- Petty, Geoff, *Profesorul azi. Metode moderne de predare*, Editura Atelier Didactic, 2007

Mareș Monica
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

SCRISOARE PENTRU...TERRA!

Ziua Pământului, 22 aprilie, este un eveniment anual, important, simbol al responsabilității civice î.

Ziua Pământului, 22 aprilie, este un eveniment anual, important, simbol al responsabilității civice în domeniul protecției mediului și, prin urmare, a reprezentat un moment și anul acesta, pentru elevii

festiv

Școlii Gimnaziale Nr. 19, Brașov

Ca urmare, aceștia și-au unit "forțele" pentru a scrie o scrisoare adresa planetei de ziua ei.

Scopul acestei activități a fost, în primul rând, de a trage un semnal de alarmă asupra problemelor cu care Planeta Pământ se confruntă (poluarea, reducerea suprafețelor forestiere, sărăcia) și, în al doilea rând, realizarea celei mai lungi scrisori adresate Planetei Pământ. Activitatea s-a desfășurat sub directa îndrumare a doamnelor prof. Mereț Rodica și Gârbacea Camelia și în parteneriat cu APM, Brașov, realizările elevilor fiind expuse la sediul acestei instituții.

Scrisoarea a avut o lungime de 73 m.

Natura nu a trădat niciodată inima care a iubit-o." (William Wordsworth)

Mereț Rodica

Profesor Doctor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

ROLUL TEHNICILOR TEATRALE ÎN DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII

Motto:

"Orice ființă umană poate să îndeplinească o mare sarcină în funcție de intensitatea ardentă a voinței sale și de cutezanța imaginației sale" J. W. Atkinson

Creativitatea, aidoma tuturor calităților, poate fi educată, dezvoltată și pusă în valoare. Azi, mai mult decât oricând, creativitatea reprezintă o sursă de putere și energie superioară tuturor celor existente până în prezent. Creativitatea reprezintă practic, o sursă inepuizabilă care se multiplică permanent, constituie un factor esențial de progres în revoluționarea lumii contemporane, are aplicabilitate în toate domeniile de activitate, poate aborda orice problemă căreia îi poate găsi soluții inimaginabile, forța creației fiind în mică măsură exploatată azi la adevărata sa valoare.

Metodele și procedeele folosite în dezvoltarea creativității urmăresc două demersuri:

- fie având drept scop stimularea și exersarea unor factori ai creativității (gândirea divergentă, fluiditatea sau flexibilitatea gândirii, originalitatea, analogia, disocierea, spiritul analitic și altele)
- fie spargând blocaje care împiedică manifestarea spiritului creativ (tradiție, conservatorism, contextualitate, teama de eșec și altele)

Utilizând o gamă cât mai variată de metode, procedee și tehnici de antrenament EA, îmbinând forme de activitate didactică cu cele extra-didactice, cadrul didactic poate găsi căi complementare pentru educarea creativității în școală.

Una din activitățile care stimulează, dezvoltă și educă creativitatea elevilor este Teatrul de copii, pentru că nelimitate sunt posibilitățile de a stârni fantezia și spiritual creator al copiilor, de a-l face să participe activ la activitățile educative.

Teatrul de copii este la fel de important ca oricare activitate artistică: pentru copil el reprezintă o activitate veselă, plăcută; pentru adult, constituie un prilej de a urmări felul cum se dezvoltă personalitatea copilului, de a o stimula și influența. Ca mijloc de activitate creatoare, ajută la realizarea scopului nostru educativ, la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Copiii învață cel mai bine prin joc, iar teatrul, jocul dramatic le oferă un număr nelimitat de mijloace prin care se pot juca folosindu-și fantezia, logica și simțul umorului. În același timp, teatrul contribuie la deschiderea unor noi perspective de înțelegere și relaționare cu cei din jur.

Tehnicile teatrale: scenete, mini-scenarii, strategii de interpretare, jocuri de rol au ca finalitate dezvoltarea creativității, spontaneității, atenției. În vederea atingerii acestor obiective, strategiile didactice sunt atent proiectate în acord cu particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor, cu interesele și pasiunile lor. Modalitatea cea mai frecvent utilizată este jocul dramatic, astfel se utilizează jocuri de mișcare și atenție, jocuri de ritm și limbaj, jocuri de creație și jocuri de rol. Elevii sunt încurajați să participe și să se exprime liber, să conducă independent activitatea.

Un rol important îl au activitățile de improvizație. Abilitatea prin care îți poți accesa rapid creativitatea în situații neprevăzute, improvizația este o metoda prin care copiii învață prin joc, să se asculte reciproc, să colaboreze, să creeze împreună povestiri, scene sau discursuri – „imaginați-vă o scenă” pornind de la un obiect dat (utilizarea creativă a unei recuzite banale, activarea fanteziei)- „schimbați istoria”- activitate de improvizație în care cursul cronologic al faptelor e inversat, - „zâna cea rea și vrăjitoarea cea bună”- transformarea unor personaje și a unor situații canonice; toate sunt activități ce ajută la dezvoltarea spontaneității, imaginației, intuiției și flexibilității, a gândirii pozitive. Pentru elevii mai mici rezultate remarcabile se înregistrează prin utilizarea exercițiilor de pantomimă, mimă, jocurilor de încredere, exercițiilor de conștientizare a limbajului emoțiilor și al gesturilor. Tehnicile teatrale oferă astfel posibilitatea unei învățări active, mult mai eficiente utilizând metode non formale și strategii inovative.

Teatrul devine mijloc al educației nu numai prin conținutul său ci și prin scopul urmărit. Cu ajutorul păpușilor putem oferi copilului exemple clare, îl putem face să distingă binele de rău, îl ajutăm să înțeleagă ceea ce este greșit de ceea ce este corect. Păpușile ne pot ajuta mult în rezolvarea diferitelor probleme ale educației. Gândirea și trăirile copilului din ciclul primar sunt strâns legate de concret, de forme, de culori, precum și de sunete - mijloace de care teatrul se folosește în mare măsură.

Efectul educativ se produce în general pe cale directă, rolurile redând în esență întâmplări și relații sociale. Scenele jucate contribuie la educarea sentimentelor de prietenie, de înțelegere, de perseverență, de sinceritate, de bucurie a vieții. Teatrul prezentat de copiii înșiși, de nevoia lor de activitate proprie, ne ajută să aflăm cu câtă seriozitate înțeleg aceștia să se joace și cât de bogate în conținut sunt jocurile lor!

Activitatea de interpretare mărește copiilor capacitatea de observație, memorie și creativitate. De la imitația mecanică trece la structura conștientă a unui rol. Micul actor învață să se concentreze și să țină seama de ceilalți colegi de echipă.

Teatrul se circumscrie ansamblului procesului educațional contribuind la conturarea personalității copilului.

Guguian Claudia
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR SPECIFICE MATEMATICII ȘI ȘTIINȚELOR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Motto: Matematica este un mod de gândire cu valoare universală și prilejuiește bucurii spirituale la care orice ființă umană ar trebui să aibă acces. .” (Solomon Marcus)

Termenul de **competențe** se referă la o combinație de deprinderi, cunoștințe, aptitudini și atitudini și includ disponibilitatea de a învăța în completarea la „a ști cum”.

Competențele cheie reprezintă un pachet multifuncțional, transferabil de cunoștințe, abilități și atitudini de care au nevoie toți indivizii pentru împlinirea și dezvoltarea personală, incluziunea socială și găsirea unui loc de muncă. Acestea trebuie să se fi dezvoltat la sfârșitul educației obligatorii și trebuie să acționeze ca fundament pentru învățare ca parte a educației pe tot parcursul vieții.

Competențele-cheie vizate direct prin studiul matematicii sunt reprezentate de competențele matematice și competențele de bază în științe și tehnologii.

Prin studiul matematicii sunt vizate indirect alte competențe-cheie:

1. Comunicarea în limba maternă
2. Comunicare în limbi străine
3. Competențe în utilizarea noilor tehnologii informaționale și de comunicație
4. Competențe pentru a învăța să înveți
5. Competențe de relaționare interpersonală și competențe civice
6. Spirit de inițiativă și antreprenoriat
7. Sensibilizare culturală și exprimare artistică

Competențe specifice în domeniul matematicii, științelor și tehnologiei:

- ✓ Capacitate de adunare, scădere, înmulțire, împărțire, mental și în scris;
- ✓ Abilități de rezolvare de probleme practice, întâlnite în contextul vieții de zi cu zi;
- ✓ Abilități de utilizare a cunoștințelor științifice menite să explice lumea naturală;
- ✓ Competențe tehnologice de înțelegere și utilizare de cunoștințe care pot modifica natura în funcție de necesități;

Matematica este o parte esențială din viața copilului, un limbaj specific prin care acesta descoperă lumea înconjurătoare. Predarea este o activitate predominantă a învățătorului și o variabilă cauzală de care depinde, în mare măsură, nivelul de pregătire a elevilor.

Particularitățile de vârstă și cele individuale ale elevilor impun un anumit specific predării. Potrivit particularităților de vârstă, școlarului mic îi este ușor de înțeles ceea ce este concret și îi sunt neclare și de neînțeles judecățile prea abstracte. Acest lucru trebuie avut în vedere la predarea matematicii. Dacă unele judecăți sunt însușite în mod mecanic, fără să fie întărite printr-o predare intuitivă, ele rămân neînțelese de elevi.

Scopul predării matematicii este formarea noțiunii de număr la elevi, efectuarea calculului și, mai cu seamă, dezvoltarea gândirii, prin îmbinarea elementului intuitiv cu cel abstract. Cheia însușirii noțiunilor matematice și a formării gândirii matematice o dă rezolvarea problemelor.

În procesul de predare a noțiunilor matematice se valorifică *diverse surse intuitive*: experiența empirică a copiilor, matematizarea realității înconjurătoare, operații cu mulțimi concrete de obiecte, limbajul grafic. Folosirea *jocului didactic* constituie o tehnică atractivă de explorare a realității. În clasa întâi am utilizat *jocul didactic* la orele de matematică deoarece:

- noțiunile de număr și de operații cu numere sunt abstracte;
- oferă numeroase avantaje pedagogice, dintre care: constituie o admirabilă modalitate de a-i determina pe copii să participe activ la lecție;
- antrenează la lecție atât copiii timizi cât și pe cei slabi;
- dezvoltă spiritul de cooperare;
- dezvoltă la elevi iscusința, spiritul de observație, ingeniozitatea, inventivitatea;

Modelul de învățare a matematicii din clasa întâi rămâne unul cu precădere intuitiv, în care relațiile matematice nu sunt disociate de relațiile dintre reprezentările lucrurilor; apoi se reduce treptat intuitivul, se simplifică și către sfârșit chiar se elimină. Începând din clasa a doua, se lărgeste repertoriul adunării și scăderii, elevii pătrund în fluxul operațiilor matematice înmulțirea și împărțirea. În predarea operațiilor de înmulțire și împărțire se va acționa astfel încât să se creeze o influență retroactivă favorabilă a noilor cunoștințe (înmulțirea) asupra vechilor cunoștințe (adunarea).

Temele care îi introduc pe elevi în învățarea noțiunii de fracție ca mod de redare a relației parte-întreg, ca și problemele ce implică metoda mersului invers, oferă foarte bune ocazii de educare a gândirii matematice.

Problematizarea este atributul activ al învățământului și constă în a transforma actul instructiv dintr-un act de receptare relativ masiv a cunoștințelor, într-un act de permanență căutare prin cunoștințe și cunoaștere a unui răspuns la o întrebare. Prin aplicarea acestei metode, elevul participă conștient și activ la autodezvoltarea sa pe baza unei probleme capabile să producă un conflict între experiența de cunoaștere dobândită și o nouă experiență care tinde să restructureze și chiar să-i dezvolte capacitatea cognitivă. La nivelul copiilor din ciclul primar, orice rezolvare de situații problematice constituie în același timp o manifestare a creativității gândirii lor. Principala caracteristică a gândirii creative la elevi este *noutatea sau originalitatea soluției găsite*, a ideii emise. Orice act creativ presupune un material care să fie prelucrat în mod inedit, cunoștințele pe care le posedă elevul, gradul de stăpânire a lor, constituie condiția esențială a creativității micului școlar. Dezvoltarea potențialului de gândire și creativitate se realizează prin activități care solicită independență, originalitate.

„Dascălul cel bun nu este nici cel mai savant, nici cel care muncește cel mai mult, este cel care îi determină pe elevi să muncească mai bine, în modul cel mai inteligent, cel mai stimulant și cel mai eficace, nu neapărat mai greu“. (Elena Joița)

Bibliografie:

- http://eacea.ec.europa.eu/education/eurydice/documents/thematic_reports/145RO.pdf-Dezvoltarea Raport Eurydice competențelor cheie în școlile din Europa: provocări și oportunități pentru politică - Raport Eurydice
- Octavian Mândruț (Cercetător științific I), Luminița Catană (Cercetător științific II), Programul de formare – Proiectarea curriculumului centrat pe competențe, Acreditat prin O.M.E.C.T.S. Nr. 4306/01.06.2012

Antonescu Oana
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

ÎNVĂȚAREA DIFERENȚIATĂ

O preocupare majoră a fiecărui dascăl – deschizător de drumuri – este cunoașterea reală a individualității elevilor cu care lucrează, fapt care conduce la o individualizare a acțiunilor pedagogice, la o tratare diferențiată a elevilor în funcție de posibilitățile și înclinațiile lor.

Concepția științifică privitoare la tratarea individuală a elevilor constă în cunoașterea gradului de evoluție a diferitelor procese psihice, a gradului de dezvoltare, a tipului de inteligență caracteristică fiecărui copil, pentru a putea folosi mijloace adecvate în scopul dezvoltării acesteia la nivelul standardelor școlare.

Diferențierea vizează tehnologia didactică, diferențierea sarcinilor de muncă independentă în clasă sau acasă, stimularea inițiativelor și intereselor personale ale elevilor.

Diferențierea conținutului se realizează prin: trunchi comun, curriculum la decizia școlii, cursuri, activități complementare celor din programul obligatoriu pentru toți, cursuri diferite ca nivel pentru aceeași disciplină, activitate extracurriculară corelată cu cea școlară. Exemple de diferențieri de conținut:

a) *sistemul unităților capitalizate* (credite): conținutul e divizat în unități care corespund unui semestru / an / ciclu. Anumite unități sunt obligatorii, altele nu, din care elevul alege cele care îi convin. La sfârșitul perioadei de timp elevul susține un examen care îi conferă un număr de credite. Unitățile prevăd:

- planul general = unități indispensabile formării de bază;
- planul special = unități specifice conținutului;
- planul cultural = unități care îmbogățesc universul cultural al elevului.

b) *sistemul modular*: conținutul este divizat în subunități bine structurate, cu relații specifice între ele. Fiecare modul cuprinde obiective exprimate în cunoștințe, activități, are variante ca ritm, nivel de dezvoltare, de recuperare, are probe de intrare (ce este nevoie să știe), finale (ce trebuie să știe) și intermediare (ce știe).

c) *activități extracurriculare*: știm că educația se realizează în mod formal (activitate școlară), informal (experiența cotidiană), non-formal (perișcolar). Edgar Faure spunea : « In vremea noastră se recunoaște imposibilitatea de a considera educația ca un proces limitat în timp și spațiu. »

Diferențierea se realizează prin modul de organizare a activității școlare, a activității didactice și prin metodologia didactică aplicată. Distingem patru moduri de organizare a activității:

- a) activitate colectivă, caracterizată prin transmiterea informației de la învățător către elevi;
- b) activitate pe grupe, în general omogene, constituite după un anumit criteriu;
- c) activitate pe echipe, grupe eterogene, constituite după preferința elevilor pentru o activitate;
- d) activitate individuală, independentă.

Activitatea pe grupe:

- în constituirea grupelor numărul de elevi să nu depășească 6-7, gruparea elevilor să se realizeze după un criteriu (ex. natura activității) sau la libera alegere a elevilor și se stabilesc relațiile dintre membrii grupului (ex. coordonatorul poate fi un elev sau învățătorul);

- tipuri de activități pentru grup: rezolvarea de probleme, lucrări practice, studiu de documente, proiecte, anchete;

- relația învățător-elev se modifică astfel: învățătorul sprijină elevul, îi stabilește conținuturile și materialele necesare, învățătorul pregătește activitatea, îndrumă în punctele cheie, dar NU conduce activitatea.

Jean Vial: « Activitatea în grup se caracterizează prin specificarea sarcinilor după motivațiile și capacitățile membrilor grupului, asigurarea unității conținutului activității, coordonarea, convergența efortului, existența unui responsabil și a unui colectiv. »

Exemple de situații în care se pot organiza activități pe grupe: la limba română, la exerciții de consolidare, la științele naturii, aplicații în consolidare și recapitulare la orice disciplină.

J. Deschamp a constatat că există diferențe între elevi de aceeași vârstă și capacitate intelectuală, față de diferite sarcini de lucru. Astfel 13 minute este media diferențelor de timp într-o sarcină de căutare a unor cuvinte într-un dicționar, 2 minute 1/2 pentru exerciții ușoare de adunare, pentru rezolvarea unor probleme de aritmetică, 11 minute.

E. Planchard spune că în general “linia de conduită a profesorului este aceea de a-i frâna pe aceia care se arată prea inteligenți, de a-i stimula pe cei care nu sunt destul de dezvoltati, pentru realizarea unor norme unice.” Elevii diferă din punct de vedere al aptitudinilor, a ritmului de învățare, a gradului de înțelegere a fenomenelor (unii aprofundează, alții sunt superficiali), a capacității de învățare, a rezultatelor obținute.

Pentru diferențierea prin metodologie este nevoie ca:

- elevii cu capacitate de învățare scăzută să fie cuprinși în activități frontale, dar tratați individual;
- elevii cu dificultăți accentuate ale capacității de învățare să fie instruiți în grupe, dar cu teme diferențiate pentru activitatea independentă;

- elevii cu capacitate de învățare mai redusă să fie incluși în clase speciale;

Individualizarea prin muncă independentă se poate realiza prin:

- teme individuale / acasă;

- muncă personalizată, activități cu conținut diferențiat, realizată individual.

În mod obișnuit elevii lucrează individual mai ales pentru fixarea și consolidarea cunoștințelor, pentru aplicarea lor în practică, pentru formarea de priceperi și deprinderi, pentru exersarea unor operații mintale, rezolvând exerciții și probleme, efectuând măsurători, desene, schițe, compuneri. De multe ori activitatea individuală se organizează dându-li-se elevilor spre rezolvare teme comune, învățătorul având grijă ca acestea să fie variate, de dificultate crescândă, substanțiale.

În ultimul timp un rol important îl ocupă activitatea individuală pe grupe de nivel. În acest caz temele sunt alese astfel încât unele să fie potrivite pentru elevii buni care n-au nevoie de explicații suplimentare, altele pentru elevii cu nivel mediu, iar altele să fie adecvate pentru elevii mai slabi, cu anumite goluri la obiectul respectiv, care au nevoie de mai multe îndrumări, ajutor și control.

În organizarea individuală a procesului de învățământ, se poate ca temele ce se dau elevilor să fie diferite de la un nivel la altul. Se spune că învățământul este individualizat sau personalizat. Este greu însă ca învățătorul să dea teme de muncă independentă adecvate posibilităților fiecărui elev în parte, de aceea se recurge la munca diferențiată pe grupe de nivel.

În cadrul unei lecții organizate frontal, învățătorul îndrumă și conduce activitatea tuturor elevilor din clasă. Acest mod de învățare asigură însușirea temeinică și sistematică a cunoștințelor predate. Cadrul didactic, cunoscând dificultățile lecției pe care o predă, modulează ritmul predării, astfel încât elevii să înțeleagă și să-și însușească noile cunoștințe.

Tot în cadrul învățământului frontal, elevii învață cum se folosesc instrumentele de muncă intelectuală: cum să se folosească de cărți și dicționare, de atlase, diagrame, cum să observe, să analizeze și să prezinte un obiect ori un fenomen, cum să realizeze o schiță, o hartă, un experiment.

Învățământul frontal mai are și însemnate efecte educative asupra elevilor. Transmiterea cunoștințelor de către învățător este însoțită adesea de dezvoltarea sentimentelor, de formarea convingerilor și atitudinilor acestora. Mesajul transmis de învățător exprimă și convingerile lui morale, le indică elevilor la care valori aderă și pe care le respinge, ceea ce îi influențează și pe elevi.

Stângaciu Oana

Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

CARTEA – IZVOR DE ÎNȚELEPCIUNE

Trăind într-o lume contemporană dominată de tehnologii moderne, copilul epocii noastre este mai mult un copil al mass-media și mai puțin, din nefericire, un copil al cărții.

În ultimii ani se observă o scădere a interesului față de lectură. Televizorul, jocurile video și calculatorul sunt cele care au “ furat” interesul copiilor și chiar al adulților pentru a citi o carte. Unii părinți nu mai reprezintă un model pentru copil, din acest punct de vedere, pentru că nici ei nu citesc.

Sunt copii care nu au o bibliotecă acasă, probabil din cauza prețului din ce în ce mai mare al cărților sau din lipsa de interes a părinților față de acest domeniu. Instituțiile de învățământ sunt cele care trebuie să trezească interesul și dragostea pentru lectură a copiilor.

Acest proiect și-a propus să trezească în sufletele fragile și averse de cunoaștere ale școlărilor dorința de a se apropia de carte, dorința de a citi, dorința de a pătrunde încă de mici în universul liniștit al unei

bibliotecii, respectul față de carte, față de cel care a scris-o.

Dacă, până acum, copilul “trăia” povestea alături de personaje imaginare, de această dată, prin intermediul cărții personalizate, copilul însuși este personajul principal, el hotărăște singur cursul întâmplărilor, învață să aleagă între noțiunile de “bine” și “rău”, participă activ la acțiunea cărții, își dezvoltă creativitatea și vocabularul, își accelerează prin metoda practică maturizarea afectivă și cognitivă, își intensifică dorința de cunoaștere, curiozitatea și motivația de a progresa; prin intermediul lecturii în care copiii devin eroi pozitivi ai Lumii Poveștilor, sperăm că dorința de a citi le va îndrepta pașii către bibliotecă, nădăjduim ca prietenul nedespărțit și cel mai drag copiilor să fie socotită Cartea.

Astfel am desfășurat un proiect educațional care a avut ca scop:

- Aproximarea școlărilor de carte și de limbajul scris, cultivarea gustului pentru lectură, pentru frumos, exersarea limbajului și a variatelor posibilități de comunicare, prin activități în parteneriat între bibliotecă și școală.

- Comunicare, prin activități în parteneriat cu biblioteca municipiului Brașov
- Realizarea unui parteneriat între instituții diferite, având ca scop educarea unei personalități armonioase, în concordanță cu cerințele și provocările actuale.

Ca obiective proiectul a vizat formarea respectului față de carte și cultivarea dorinței de a o păstra în bună stare, pentru ca să poată fi citită de cât mai mulți copii; apropierea copiilor școlari de carte și de cuvântul scris; formarea obișnuinței de a merge la bibliotecă, de a căuta cărți sau alte informații pe care aceasta le oferă; stabilirea unor relații de colaborare și prietenie între cele două colective, prin derularea în comun a activităților propuse, conștientizarea părinților cu privire la rolul lor în formarea și dezvoltarea deprinderilor de citire;

Pe parcursul proiectului elevii au vizitat biblioteca școlii și Biblioteca Municipală, s-au familiarizat cu elementele unei cărți, iar la finalul proiectului au realizat, pe echipe, câte o carte ținând cont de toate componentele acestora și au prezentat-o în fața clasei.

Cristina Chihaia
Școala Gimnazială Nr. 5 Brașov

DE-AȘ ȘTI

De-aș ști cum pâlâpie inimi
Sub orice fir de iarbă legănat de vânt,
M-aș opri să-i vorbesc, să-i zâmbesc, să-l alint.
S-ascult murmurul ce nu se sfârșește
A celor ce-n taină se roagă de-a pururi
S-avem prezent, să existăm, să fim!

De-aș ști ce se-ascunde sub glia-ntărită
N-aș mai pași cu-atâta trufie pe ea,
Aș călca cu sfială, cu pas de mângâiere
Să nu zdruncin odihna adâncă,
A celor ce sub brazdă-și au somnul și veghea
Spre-acest popor născut din jertfă sfântă.

Livia Hagi
Profesor Școala Gimnazială Nr. 19 Brașov

DIN CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

COMOARA PIERDUTĂ

Era odată un căpitan, pe nume Harry. Căpitanul Harry avea un echipaj format din trei oameni. Primul era cel mai puternic, îl chema Musculosul. El avea o maimuță cântătoare. Musculosul putea să ridice tot ceea ce stătea în cale. Alt membru al echipajului era Camuflatul. Animalul lui de companie era un cameleon. Ultimul membru al echipajului era Focosul. Avea o pasăre Felix de foc. Și, dacă tot am prezentat membrii echipajului, hai să începem aventura!

Într-o zi, Harry și-a vizitat unchiul. Acesta i-a arătat camera lui secretă, de când era marinar. I-a dat o hartă misterioasă, iar Harry l-a întrebat dacă dorește să vină în aventură cu ei. Harry, și-a anunțat echipajul că pleacă într-o nouă aventură, către Peștera de Coral.

- Echipaj, fiți cu băgare de seamă, spuse Harry.
- De ce? întreabă cu toții deodată.
- Deoarece vom porni către Peștera de Coral!

În drumul către Peștera de Coral, era o insulă plină cu lucruri pierdute. Pe acea insulă trăiau niște maimuțe războinice, dar pirații nu știau asta. Unchiul lui Harry știa, însă.

- Hai să facem un popas, propuse Harry.
- Nu este bine să facem popas aici, răspunse unchiul său.
- De ce?
- Pentru că pe această insulă trăiesc niște maimuțe războinice.

Și, în timp ce treceau pe lângă insulă, văzură maimuțele, putând să ocolească pericolul.

Harta avea notat locul unde se găsea Peștera de Coral, așa că s-au uitat pe hartă să vadă. Drumul din stânga era cel bun.

- Echipaj, spuse Harry, mergem pe cărarea din stânga!

În drumul spre comoară, au ajuns la rechini albi. S-au luptat din răzputeri. Cel mai puternic s-a luptat Musculosul. Așa au reușit să treacă, lăsând rechini în urmă.

Când au ajuns la Peștera Păianjenilor, unchiul lui Harry le-a spus:

- Fiți atenți! Ca să trecem de peștera păianjenilor, trebuie să facem foarte multă liniște.

Urmând sfatul unchiului lui Harry, au reușit să treacă de peșteră.

Curând au ajuns la Laguna Sirenelor și au fost nevoiți să fie foarte atenți, deoarece sirenele de obicei sunt foarte viclene.

Într-un sfârșit, au ajuns la vulcani, unde se formau valuri mari. Dar acolo se afla comoara îngropată. După ce au săpat în locul unde arăta harta unchiului Harry, au găsit comoara îngropată și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

*Păcureanu Anastasia
Clasa I D*

GHICITORI DIN LUMEA ANIMALELOR MARINE

Tipsie peste tipsie,
La mijloc e carne vie.
(*Scoica*)

Ca un semn de întrebare
Înoată în apă la adâncime mare.
(*Căluțul de mare*)

Păturică în patru colțuri
Cu o țepă-n loc de coadă,
Înoată pe fundul mării...
Hai, nu da răspunsul uitării!
(*Pisica de mare*)

Blând, prietenos cu omul,
Când îl întâlnești în mare.
Te întreci cu el la joacă,
I te cațeri pe spinare.
(*Delfinul*)

*Țurea Alexandru
Clasa a II-a C*

CEARTA LEGUMELOR

Cât timp apa stă să fiarbă
Trei legume se tot ceartă

Cartof, morcov și o ceapă –
Care intră prima-n apă?

Cartoful spune cu har:
-Eu sunt cel mai popular,
Grăsunel și rotofei
Foarte bun sunt cu mujdei!

Morcovelul furios:
-Nici eu nu sunt mai prejos
Sunt portocaliu, frumos
Si de-asemena
gustos!

Zice ceapa tare, tare:
Sunt foarte bună cu sare
În ciorbiță eu sunt pusă,
Prima-n oală eu sunt pusă

Pân' la urmă și la coadă
Ca să-i potolesc din sfadă,
Am luat o roșioară
Să o pun prima în oală

*Teodora Apetroaie
Clasa a III-a A*

NOILE CĂLĂTORII ALE LUI APOLODOR

Îl știți pe
Aplodor,
Pinguin, mare
tenor?
Care a
călătorit
Până neamul și-a găsit?

El se tot gândește-acum:
-Dacă am făcut un drum,
Lung, cam cât un căpcăun,
Hai să fac o drumeție!
Dar să-mi iau tovarășie...
Știu! Pe cangurul Ilie.

Îl iau și pe Amadeu
Cel mai cumsecade
leu!
Și, zicând asta ușor,
I-a chemat la telefon,

Pe tovarășii de drum
Toți propuneri fac acum:
-Zic să mergem în savană
-Ar fi un pic cam banală
-Ce ziceți de România?
Ne luăm și pălăria.
-Tare ne place ideea!
Și-au ajuns în România.

La Brașov, oamenii-n zăpadă
Iar la Iași- la promenadă!
Apoi ei s-au dus la Bran
Să-l găsească pe dracula
Dar nu i-au găsit căciula.
Mai apoi in capitală
S-au plimbat la nimereală.
Au făcut ce le-a plăcut,
S-au jucat și au băut,
Apoi s-au întors acasă
Și s-au așezat la masă.
Obosiți nevoie mare,
Și-ncântați de-așa plimbare.

*Teodora Apetroaie
Clasa a III-a A*

CEI PATRU PRIETENI

Într-o țară de foarte departe, numită Țara Minunilor trăia Fetița cu pantofi zburători. Ea este o fetiță cuminte, frumoasă, deșteaptă, ascultătoare, bună și curajoasă. Părul ei era ca soarele, buzele ca trandafirii, obraji îi erau roz, iar pielea foarte catifelată.

că s-ar bucura foarte mult.

- Desigur! răspuse ei în cor.

Cei trei prieteni au plecat împreună spre casa buburuzei. Când au sunat la ușă, buburuza i-a poftit înăuntru și s-a bucurat văzându-și prietenii. Cei patru prieteni au hotărât să-și petreacă timpul în parcul din

Pantofii ei erau roșii cu sclipici. Dacă spunea cuvintele magice: "Pantofiori roșii cu sclipici, vă rog să mă duceți unde doresc!", ei îi îndeplineau dorința.

Fetița pleca în vizită la Buburuza cu elice. În drum spre ea se întâlnește cu Păsărică cu fundiță și cu Gândăcelul cu dungi și îi întreabă:

- Bună ziua, dragii mei! Eu merg în vizită la Buburuza cu elice, nu ați dori să veniți și voi? Cred

mijlocul pădurii. Pentru a ajunge cât mai repede Fetița cu pantofi zburători le-a spus prietenilor să se prindă de mâna formând un cerc, și le-a dat comandă pantofiorilor zburători să îi ducă în parc.

Ajunși în parc cei patru prieteni s-au distrat până seara târziu.

Ei și-au propus să m-ai revină și în alte zile!

Nan Ioana
Clasa a III-a D

LAVANDA DE AMETIST

A fost odată o țară care se numea Țara de Lavandă. Acolo trăia o fetiță pe care o chema Alicia. Avea părul ca aurul, o rochie mov și o curea împletită din flori de lavandă.

Într-o dimineață, Lea, regina acelei țări se îmbolnăvi. Toți locuitorii împărăției crezură că nu este o boală gravă și că peste câteva zile își va reveni.

După un timp boala se agravase și regina căzu la pat. Vestea se răspândise în întreg ținutul. Fuseseră chemați toți vracii din împărăție, dar niciunul nu găsisse leacul potrivit.

Toți se temeau că regina va muri, până într-o zi, când venise un specialist în leacuri și le spuse:

- Dacă vreți pe regina voastră să o salvați, atunci lavanda de ametist s-o căutați!

Apoi le înmână o stea colorată, țesută din fire de mătase.

- O să îi arate calea celui care va merge. Atenție, drumul este foarte periculos! grăi el și plecă.

Unul dintre cei mai credincioși servitori porni la drum, dar se întoarse spunând că s-a întâlnit cu animale care nu îl lăsau să treacă și îl urmăreau.

Au încercat mai mulți, dar niciunul nu a reușit. Cei care au mers le-au povestit tuturor cât de periculos este drumul și de atunci nimeni nu s-a mai încumetat să încerce.

Într-o zi, Alicia, văzând că regina nu mai rezistă mult și că nimeni nu se mai duce să încerce, prinse curaj și le ceru servitorilor steaua.

Și așa începu călătoria fetiței. Mai întâi apăsă pe mijlocul steluței și din ea ieși o rază de lumină care se preschimbă într-o săgeată care indica drumul.

Pe când mergea ea liniștită, îi apără în față un râu plin cu crocodili și o cascadă imensă. Mai apăsă o dată pe steluță, dar săgeata indica spre râu.

Alicia își luă inima în dinți și începu să sară pe spatele crocodililor alunecoși, până ce ajunse în siguranță la mal. Bucuroasă că a reușit să treacă râul, ea a pornit la drum.

În timp ce mergea văzu un leu gata să atace o girafă cu pelerină roșie, care mânca frunze dintr-un copac înalt, nefiind atentă la leu. Alicia strigă:

- Atenție la leu! exact când leul era în aer. Acesta dădu cu botul de copac, iar girafa fugi la fetiță.
- Mulțumesc pentru că m-ai atenționat. Cum te numești?
- Eu mă numesc Alicia. Dar tu? Cum te numești?
- Eu sunt Gira. Tu m-ai ajutat, acum te voi ajuta și eu pe tine. Urcă pe spatele meu și te voi duce unde vrei!

Așa au pornit cele două la drum. Alicia i-a povestit unde se duce și ce caută. Au mers și au mers până ce au ajuns într-un loc minunat unde au văzut lavanda de ametist strălucind sub lumina zilei. Alicia s-a dat jos de pe spatele girafei Gira îndreptându-se spre lavandă.

Exact în acel moment un tigru de rubin a sărit dintr-un tufiș. Ele s-au speriat, dar tigru nu le-a făcut nimic, ci doar le-a ajutat să i-a lavanda. El cunoștea capcanele care se găseau în locul unde se afla lavanda de ametist, și de asemenea știa ce efort a făcut Alicia ca să ajungă până acolo.

Ele i-au mulțumit și s-au întors fericite acasă, salvând-o pe regină.

Rauca Mara
Clasa a III - a D

O CĂLĂTORIE MINUNATĂ

A fost o țară numită Tărâmul personajelor de basm. În acel loc minunat copacii erau din vată de zahar, florile erau acadele, iarba era din fășii de gumă de mestecat, râurile din ciocolată și căsuțele din turtă dulce. Acolo locuiau Fetița cu aripi de zână și pisicuța ei cea isteată.

Într-o zi cele două au plecat spre Buburuza cu piciorușele de mătase. Pe drumul lor au admirat frumusețea unor peisaje deosebite, cum ar fi Muntele de înghețată, unde s-au oprit să se odihnească. După aceasta, au mers ei ce au mers și s-au întâlnit cu fluturile muzical și l-au întrebat:

- Domnule fluturo, ne puteți spune vă rog cum putem să ajungem la Buburuza cu piciorușele de mătase?

- Desigur, mergeți tot înainte spre Aleea Veseliei, apoi veți vedea o mică căsuță pe care scrie: Buburuza cu piciorușele de mătase!

- Mulțumim! spuse Fetița cu aripi de zână fericită.

Își continuă drumul până când au ajuns la Buburuza cu piciorușele de mătase și au bătut la ușa:

- Bine ați venit! spuse Buburuza.

- Bine te-am regăsit! răspunse Fetița cu aripi de zână.

- Vă rog, intrați!

După ce s-au așezat fiecare pe câte un fotoliu din puf de lebedă, fetița spuse:

- Am venit să te rog să o faci pe pisicuța mea să vorbească.

- Pisica să o faci vorbitoare,

Că de nu mă voi supăra tare!

- Îți mulțumesc, dragă Buburuza! spuse fetița.

Cele două și-au luat rămas bun și au plecat fericite spre casă.

*Pavel Alexia-Ioana
Clasa a III-a D*

ZÂNĂ CU ARIPI INVIZIBILE

Odată ca niciodată trăia într-un tărâm fermecat o zână, dar nu orice zână, ci o zână cu aripi invizibile. Ea trăia într-un castel plin cu flori și diamante. Într-o zi ea stătea lângă geam și deodată s-a auzit o voce stranie. A privit pe fereastră și a auzit o vrăjitoare care zicea:

- O să-l transform pe prințul Eric într-o broască.

Fiindcă acesta era prietenul ei, zâna s-a dus după vrăjitoare. Singura problema era ca malefica vrăjitoare a fugit prin pădurea magică, iar acolo nu puteai să zbori, nici să vrăjești cu bagheta magică, dar trebuia să-l salveze pe prinț, iar singura cale era prin pădure. Zâna cea curajoasă intră în codru. Acolo, pe tulpina unui copac erau niște arici de carton și în copaci se aflau niște jucării, care, atunci când cădeau, prindeau viață. Fetița era foarte uimită de tot ce avea în fața ochilor. Deodată

sări de pe unul dintre copaci o făptura cu cap de pisică, corp de câine și coada de veveriță. Aceasta spuse:

- Cum te cheamă?

- Pe mine mă cheamă Zâna cu aripi invizibile. Caut o vrăjitoare care a venit pe aici.

- Bine, te ajut să o cauți!

- Mulțumesc!

Cele două au mers prin toată pădurea și când au ieșit i-au văzut pe prințul Eric și pe vrăjitoare. Când vrăjitoarea era gata să-l transforme pe Eric, zâna și-a aruncat bagheta exact spre ea, iar vrăjitoarea nu a mai fost văzută niciodată.

Zâna cu aripi invizibile și Eric au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, iar făptura cu cap de pisică, corp de câine și coada de veveriță s-a întors în pădure.

*Iulia Tulbure
Clasa a III-a D*

EXCURSIA

Este o zi frumoasă de toamnă. Sunt în drum spre excursia mult așteptată. Eu o tot întreb pe mama în cât timp vom ajunge.

Lungă a fost așteptarea dar s-a meritat. Ghidul ne-a întâmpinat cu bucurie. La prima vedere se pare că este o persoană cumsecade. El ne spune să nu ne depărtăm de grup. Deodată, printre tufișurile ruginii se aude un foșnet. Colega mea s-a speriat așa de tare încât a țipat. Ghidul a zis să nu-i fie frică deoarece este un iepuraș. Continuăm traseul până în vârful muntelui. Priveliștea este mirifică. Albastrul cerului pare că se

unește cu pământul. Covorul de frunze multicolor completează tabloul naturii. Niciodată nu am crezut că voi vedea o astfel de frumusețe.

Sper sfârșit am vorbit cu ghidul că vom mai stabili o dată în care o să ne mai întâlnim. Până data viitoare mă voi bucura de amintirile plăcute cu care am rămas.

Tănasă Robert
Clasa a IV-a B

IARNA

Ziua ninge, noaptea ninge, dimineța ninge iară... Fie că spunem „Brr!” sau „Ura!” un lucru este cert: a sosit anotimpul rece care se întinde sub ochii noștri ca un ocean de ninsoare. Totul în jur este acoperit cu o pătură albă, imaculată și pufoasă de zăpadă. Fulgii argintii dansează zglobii și nehotărâți prin văzduh. Neaua scânteietoare împodobește copacii cu ghirlande ce par ca niște figurine din zahăr.

Deși iarna este cumplită și viscolul frământă lumea, derdelușul este plin de copii veseli cu obraji îmbujorați. Casele pitite sub căciuli albe sunt înconjurate de o armata de moșneguți albi cu jobene negre și nasuri morcovite de ger.

Zilele scurte ne îmbie să alunecăm ușor în magia spectacolului nocturn oferit de luna ce se oglindește în lacul înghețat. Mii și mii de stelute aurii licăresc pe cerul nesfârșit. Este un tablou mirific!

Iarna este ca o zână ce sosește pe meleagurile noastre în sania ei de cristal trasă de șase reni. Ca o adevărată războinică, ea pune stăpânire peste tot ceea ce se poate cuprinde cu privirea, lăsând în urma ei o mantie țesută cu milioane de stelute argintii. Cu părul negru ca abanosul, cu ochii albaștri ca marea și cu buzele roșii ca bujorul, pustiește totul în cale. Până și ce-a mai mică suflare dispăre și își începe un somn adânc de hibernare.

Acest peisaj pare desprins dintr-un basm, se întâlnește tot mai rar și de-aceia trebuie prețuit și fiecare dintre noi ar trebui să se lase îmbrățișat de bătrâna Iarnă, care, oricât de căruntă ar fi, este neobosită și an de an ne prinde în vraja ei.

Așadar, Iarna, cea mai înțeleaptă dintre fiicele Anului, nu uită să ne învăluie cu minunile ei. Dar să nu uităm cel mai benefic aspect al iernii: acela de-a fi o mama ocrotitoare a plâpânelor fire de grâu, care nu tremură, ci se dezvoltă sub palmele ei albe.

Iarna, fii binecuvântată!

Perța Alexia
Clasa a IV-a B

IARNA

Este iarnă. Fulgii argintii și deși cad din norii pufoși formând o pătură groasă albă peste pământul înghețat. Copacii par a fi pudrați cu zahăr, iar casele s-au acoperit cu căciulițe albe.

Râsete și chiote de copii se aud pe derdeluș. Imediat m-am îmbrăcat, mi-am luat sania și am plecat la săniuș. Acolo, unii copii construiau oameni de zăpadă, alții se bulgăreau, unii făceau îngerăși, dar cei mai mulți se dădeau cu sania. Eu m-am urcat pe deal și am făcut o întrecere cu copiii. Derdelușul părea a fii o oglindă imensă. Săniuțele noastre parcă au prins aripi, se grăbeau să ajungă la linia de sosire. Ziua părea a fii de neuitat. Spre norocul meu a venit și verișoara mea. Ea mi-a adus ceai cald. Împreună am făcut omul nostru de zăpadă. Două nuci au fost puse în loc de ochi, un morcov a fost nasul, gura a fost făcută dintr-un băț, iar cinci cărbuni au ținut loc de nasturi. Un fular și o oală pe cap i-au completat garderoba. Înghețați și cu obraji roșii nu ne mai săturam de joacă. Nu degeaba se spune că anotimpul iarna este cel mai iubit de noi, copiii. Spre seară când cerul părea că se unește cu pământul, toți ne retrăgeam spre case. Eram plini de zăpadă, uzi leoarcă dar cu inimile pline de fericire. Sperăm ca iarna să nu plece repede iar zăpada să mai fie oaspetele nostru.

Seara s-a sfârșit cu o baie caldă și cu dorința de a pleca cât mai curând pe derdeluș.

Iubesc anotimpul iarna!!

Tănasă Robert
Clasa a IV-a B

IARNA

Copacii goi și frunzele ruginii erau înghețate de frigul care aducea iarna. Mergând spre școală în fiecare dimineață speram să cadă fulgi de zăpadă, dar în zadar. Parcurile erau mohorâte fără copiii care erau nerăbdători să se joace în zăpadă.

Într-o dimineață când s-a trezit mama uitându-se pe fereastră, s-a bucurat deoarece ninge ca-n povești. Era și mai fericită deoarece era ziua ei. A fost o zi superbă. Ne-am plimbat printre fulgii jucăuși care pluteau și se topeau când atingeau pământul. N-am mai făcut un om de zăpadă așa că ne-am petrecut ziua la Cinema și am colindat magazinele ca să cumpărăm materiale pentru decorațiuni de Crăciun. În așteptarea moșului, seara ne adunam eu, mama și Paula, sora mea, în armonia colindelor. Noi făceam decorațiuni de Crăciun pentru persoanele dragi.

A sosit și Ajunul Crăciunului, fără zăpadă dar noi eram fericiți deoarece am fost să colindăm persoanele dragi și ne-am adunat toată familia la noi acasă. Noaptea a trecut cu insomnia deoarece eram nerăbdătoare să văd ce mi-a adus Moș Crăciun. Când m-am trezit am văzut camera plină de cadouri, cel mai mult m-am bucurat de cel mai dorit cadou adică, fotoliul cu bile. Moș Crăciun a bifat tot ce era pe listă. Am sperat ca în seara de revelion să ningă dar a nins cu artificii.

Zilele treceau iar zăpada nu se mai arăta până într-o zi când a început să ningă neîncetat. În curte vița-de-vie era acoperită de o plapumă de nea.

Iarna și-a făcut datoria astfel am reușit să mergem la patinoar și la derdeluș. Ne-a mai rămas să facem omul de zăpadă.

Teodorescu Ana Maria
Clasa a IV-a B

O ZI LA SĂNIUȘ

După mult timp în care am așteptat și-a făcut apariția și iarna. A venit alături de mulți fulgi de nea, de un covor moale, pufos, imaculat și strălucitor și de troiene mari de zăpadă.

Eram veseli cu toții că venise iarna. În acest weekend ne-am gândit să mergem pe deal, la derdeluș. Ne-am sculat de dimineață, am mâncat, am făcut ciocolată caldă, ne-am îmbrăcat, ne-am luat săniile și lopețile și am plecat.

Eram cu câțiva prieteni, cu familia și sora mea.

Când am ajuns eram toți foarte bucuroși. Ne-am cărat cu greu săniile până sus apoi am început să ne dăm cu ce aveam la îndemână. Primele ture au fost mai grele până ce am învățat să manevrăm săniile apoi ne dădeam fără oprire până când ne-am udat foarte tare. Cu toate că eram obosiți ne-am mai dat o dată. Înghețați ca niște țurțuri l-am așteptat pe tatăl meu pentru a ne duce acasă.

În mașină priveam pe geam cu ochii înspre derdeluș care parcă ne spunea că ne așteaptă și weekend-ul viitor.

În drum spre casă tot satul era îmbrăcat cu mantia albă și sclipicioasă a iernii.

A fost o zi de iarnă de neuitat.

Marin Roxana-Gabriela
Clasa a IV-a B

SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

Este Ajunul Crăciunului. Este o seară liniștită de iarnă.

Împreună cu familia, ne-am apucat să împodobim bradul verde pe care tata l-a cumpărat de la piață. Am început să îl împodobim cu globuri colorate și lucitoare. Steaua argintie a fost prima care a fost pusă în vârful bradului. Beculețele luminoase s-au aprins și bradul a prins viață. Totul arăta minunat.

Cu fratele meu am ajutat-o pe mama să pregătească masa de Ajun. Totul era perfect, lipsea un singur lucru: nu era zăpadă! Cerul era încărcat cu nori grei care parcă promiteau ceva rău când e uitai la ei. După un timp am ieșit afară să punem coronița de brad pe ușa de la intrare. Eram cu toții fericiți și cuminți în așteptarea Moșului.

Și, în sfârșit, când totul era pregătit, a început și ninsoarea... Ninge fără oprire! Ninge ca-n povești!

Stănicel Ștefania
Clasa a IV-a B

IARNA

Intr-o zi frumoasă iarna și-a făcut apariția în mantia sa albă și pufoasă. Așternând un covor argintiu și moale de nea peste toate casele și dealurile.

În depărtare se mai vedea doar fumul ce ieșea de pe hornurile caselor și copacii ce păreau de zahăr, totul era alb și parca era plin de steluțe. Pe deal copiii erau veseli și gălăgioși, trăgeau săniile după ei, cădeau, făceau tumbe prin zăpada pufoasă. Derdelușul era plin, se auzea doar distracție și multa zarvă. Ca o zână a zăpezii și-au făcut apariția norii care și-au scuturat fulgi de nea de parca erau un roi de albine albe. Cădeau fulgi mari și pufoși de zăpadă, iar copiii alergau să-i prindă de parcă se formase o horă.

Totul părea desprins dintr-o poveste. Iarna este cel mai frumos anotimp cel puțin atunci când ești copil.

*Streche Andreea
Clasa a IV-a B*

VENIREA IERNII

A venit luna decembrie, prima luna de iarnă. Zilele au început să scadă iar nopțile sunt foarte lungi. Frigul își face prezenta.

Toata natura pare adormită într-un somn lung. Copacii au rămas fără frunzele verzi pe care le purtau. Câmpurile sunt goale, iar din hornurile caselor se ridică rotoace de fum, semn că focurile ard în sobele totul pare încremenit.

Dar într-o dimineață priveliștea s-a schimbat. Totul a devenit alb, sub o mantie albă și pufoasă de nea. La fereastră apar chipuri de copii, bucură că se vor juca în zăpada și se vor da cu săniuțele sub mantia zăpezii natura pare descrisă din povești. Totul este alb și luminos.

Câmpurile se odihnesc sub omăt, pădurile s-au împodobit cu haine albe, iar animalele sălbatice au început să caute adăpost. Ursii intra în bârlogurile lor, unde vor dormi până la primăvară. Lupii și vulpile încep să coboare pe la casele oamenilor, în căutare de hrană.

Dar pe derdeluș este mare veselie. Cete de copii bucură de venirea zăpezii, au luat săniuțele și se întrec pe pârtie. Ei cad în zăpadă, dar se bucură de isprăvile lor. Unii fac câte un om de zăpadă pe care îl împodobesc cum se pricep mai bine.

Bucuria cea mai mare este când vin sărbătorile. De Crăciun, copiii așteaptă daruri și promit că vor fi mai cuminiți.

Soarele încearcă să își trimită razele palide printre norii groși, dar este foarte timid. Copiii doresc să nu se topească zăpada.

Seara, când întunericul se lasă încet, începe să se rărească zarva de pe derdeluș. Toți copiii sunt obosiți și se adună în casa lângă sobă. Așteaptă o nouă zi de joacă și veselie.

Iarna are frumusețea ei aparte, pe care fiecare o simte.

*Călbureanu Bogdan
Clasa a IV-a B*

DRAGĂ IARNĂ,

Îmi cer scuze dacă te deranjez, dar este important. Vreau să știi că deși încerci să îmi iei verdeța nu o să reușești chiar dacă umbli cu șapte cojoace pe un urs călare. În zadar tu, vrăjitoare, aduci zile fără soare și căldură. Chiar dacă aduci vifor și zgomot din codrii, eu tot verde voi rămâne. Nici dacă lungești noaptea întunecoasă și scurtezi ziua luminoasă nu îmi voi pierde verdeța.

Dragă Iarnă, mă împovărezi cu zăpada grea și înghețată care se lasă pe crengile mele bătrâne. Cu toate acestea eu tot la fel o să rămân, adică verde.

Așa că, nu mai încerca să îmi iei verdeța!

Cu drag,
Bradul

*Teodorescu Ana Maria
Clasa a IV-a B*

DRAGĂ IARNĂ

Iarnă rece și albă, nu vei reuși să-mi iei a mea verdeață! Degeaba lungești noaptea, aduci viforul și zilele fără soare!

Lucrurile pe care le faci sunt în zadar! Zăpada și gheața nu sunt o povară pentru mine! Urletul din codrii nu mă sperie pentru că stau sus pe culme și sunt ocrotitorul codrului.

Păstrez a mea verdeață, indiferent de anotimp și când îți vei da seama că nu o să poți distruge cu armele tale, vei fi foarte dezamăgită deoarece sunt de neînving!

Cu drag,
Bradul

Mocanu Robert
Clasa a IV-a B

DRAGĂ SOARE,

Deși sunt mic, ceea ce vreau să-ți cer reprezintă cea mai mare dorință a mea!

Chiar dacă îmi place căldura pe care o oferi, te rog ca în această iarnă să încălzești mai puțin! Îmi doresc să mă bucur de zăpadă sclipitoare și albă care a acoperit natura.

Soare auriu, îndeplinește-mi dorința și lasă-mă să mă bucur mai mult de timpul petrecut alături de prietenii mei la săniuș.

Cu drag,
Robert

Mocanu Robert
Clasa a IV-a B

LA JOACĂ

Hai să mergem la plimbare!
Căci afară este soare.
Cu prieteni fluturi mii
Plăpânzi și mereu zglopii.
Minunate păsărele,

Ce s-ascund prin rămurele.
Și în triluri ne răspund
Cu glăsciorul lor plăpând.
Florile ne-au năpădit
Și afară am ieșit

Andreas Sturz
Clasa a IV-a B (2017)

LA ȘCOALĂ

Clopoțelul sună,
Jocul să-l lăsăm,
Așezați în rânduri
În clasă să intrăm.

Hai, grăbește pasul,
Nu te mai juca,
Lecția începe,
Nu întârzia!

Ștamp Liviu
Clasa a IV-a B (2017)

HRISTOS A INVIAT!

Soarele măreț se-arată
Bolta toată o răsfăță,
Parcă e și mai senină
Veselia e deplină,
Fiindcă astăzi este Paște

Și Hristos a înviat!
Credință El ne-a dat.
Să iubim ne-a învățat,
Să fim buni, miloși în viață
Toate astea ne învață!

Barbu Ilinca
Clasa a IV-a B (2017)

DOMNUL GOE (PARTEA A DOUA)

- La bulivar, birjar! la bulivar!...
- Poftiți? spuse birjarul.
- La bulivar! spuse deranjată tanti Mița, așezându-și cu grație geanta în trăsura.

- Nu înțelegi, prostule? întreabă Goe. Doamne, birjarii din ziua de azi! Hai să luăm altă birjă!

Doamnele au fost de acord și au luat altă birjă, birjarul înțelegând, de această data, cuvântul „bulivar” și ducându-i în centrul Bucureștiului, unde domnul Goe, mamița, tanti Mița și mam’mare au hotărât să meargă la Muzeul Antipa.

- Ce-i asta? Spuse d-l Goe, luând cu dezinteres o „piatră” cum credea el, fiind, de fapt, un rubin.

- Goe! Goe! Nu atinge exponatele! spuseră cucoanele într-un glas, în timp ce Goe deja scăpă rubinul, iar acesta pocni de pământ. Cei patru fură imediat dați afară din muzeu, tot ei fiind cei supărați. Aceștia au hotărât să se ducă la Muzeul Căilor Ferate. Au luat tot o birjă, al cărei conducător era un domn înalt cu o pălărie de paie pe cap. În timpul drumului, Goe, fiind curios să vadă mai îndeaproape pălăria, a luat-o din capul chel al birjarului și a spus:

- Pălăria asta pare plictisitoare. Dar hei, uite ce are înăuntru! Bani!

- Goe! Goe! spuseră doamnele într-un glas. Nu te juca cu banii dumnealui! Nu e frumos! Băiatul nu a băgat de seamă spusele acestora și a aruncat pălăria cât colo. Bărbatul, enervat până la exasperare, i-a dat cu forța jos din birjă, lăsându-i în fața gării. Domnul Goe, nemulțumit de experiență, le spune doamnelor:

- Bă, hai să mergem undeva cu trenul. Nu contează! Numai nu acasă! Acestea acceptară, luându-și bilet în „Paradis” după cititul de expert a lui Goe. Dar pe bilet scria, de fapt, „Paris”. S-au urcat în tren și au adormit.

În dimineața următoare, Goe fu trezit de mam’mare, care era trezită de tanti Mița, care la rândul ei era trezită de mamița, iar aceasta din urmă fu trezită de un domn galant. Goe îi spuse acestuia:

- Ce vrei, mă? Nu vezi că dormeam? Pleacă, nesimțitul! la care domnul răspunse pe un ton calm:

- Bonjour! Voulez - vous une tasse de café?*

**Bună dimineața! Doriți o ceașcă de cafea?*

*Mincu Florin
Clasa a VI-a C*

BĂTĂLIA VERBELOR

Într-o zi toridă de vară, verbele se certau foarte tare.

- Pot să fiu și eu copulativ? spuse verbul **A face**.

- Păi, dacă n-ai *se*, ce să-ți fac ? zise verbul **A se face**. În acel moment, verbul **A face** a început să plângă și imediat verbul **A plânge** l-a susținut.

- Măi, spuse dintr-o dată **A râde**. Ți-am spus, dacă mai plângi mult, începe bătălia. Ce nu ai înțeles? Fiți fericiți, că doar de asta-i viața!

- În fine. Tu nu înțelegi nimic! spuse **A suspina**.

- Mă faci neînțelegător, ai? se enervă **A râde**. Să înceapă bătălia!

- Abia aștept! Abia aștept! spuseră **A se răzbuna** și **A bate** într-un glas.

- În regulă! Am aliați. Să vă văd! spuse diabolic **A râde**. Tu?

- Eu, eu , eu îl am pe **A ajuta**, spuse speriat **A suspina**.

- Gata de luptă! se bucură **A ajuta**.

În timpul bătăliei, multe alte verbe se uitau la protagoniști.

- Mi-e poftă de popcorn, zise **A mânca**.

- Taci! Tu nu iei nimic în serios! Tu doar ... mănânci! se revoltă **A tăcea**.

- De ce se războiesc? întreabă verbul **A întreba**.

Nimeni nu-l bagă în seamă. **A se opri** a venit repede și a spus :

- Opriți-vă! Nu vă mai bateți în mijlocul străzii! spuse repede și goni spre participanții la bătălie. Nici nu ajunse bine, că verbele deja leșinaseră de cald.

- O, nu! spuse *A se îngrijora*. Repede, să vină ambulanța!

- Nu mai e nevoie. S-au trezit deja, spuse *A se opri*.

Într-adevăr, verbele s-au trezit, însă se părea că nu știam nimic în legătură cu bătălia.

- Să le amintesc? Întrebă *A aminti*, plin de entuziasm.

- Tacă-ți gura aia, îl mustră *A tăcea*.

- De ce să tac? Hai, vrei să se repete bătălia? Să pregătesc popcornul? Întrebă *A mânca*.

- Of, tot nu o să înțeleg verbele ăstea! ... spuse *A tăcea*.

În acel moment, veni președintele verbelor și îi explică lui *A face*, de ce nu poate fi copulativ. De atunci verbele au trăit în pace, fără alte conflicte. Iarnă... Gălăgie... Bătălie... Zăpadă însângerată... Vom afla despre ce este vorba în curând!

Mincu Florin
Clasa a VI-a C

TOAMNA, O FATĂ APROAPE UITATĂ

A fost odată ca niciodată un împărat care avea trei fiice: Iarna, Primăvara și Vara, dar mai avea o fiică pe care o desconsidera, Toamna. Acesta nu o iubea, deoarece nu vedea nimic atractiv la ea, i se părea ca știrbea toată frumusețea Verii, că nimicește copacii, că alungă păsările din țările mai reci și acoperă cerul albastru deschis cu norii săi gri și ploile răcoroase și îndelungate. Așa că era închisă într-un turn în care nu își putea folosi puterile.

În fiecare zi ea își striga tatăl să o lase liberă și să nu o mai închidă, dar totul era în zadar, căci acesta o ignora complet. Fata spera și striga în continuare să o audă cineva, vreun localnic, dar, din păcate, împăratul avusese grijă și de asta. Fiecărui localnic îi era interzis să o asculte sau să-i vorbească, de aceea mutase palatul pe cel mai înalt munte din ținut, înconjurat de cele mai frumoase păduri și luminișuri din lume.

Într-un alt tărâm, ce era pe cealaltă parte a planetei, trăia un împărat bătrân ce avea trei feciori ce trebuiau să-și găsească neveste ca să poată stăpâni regatul. Cum împăratul a auzit de aceste fete frumoase și fermecate, le-a zis băieților lui să se ducă acolo și să se căsătorească cu ele. Le-a dat trei cai frumoși și daruri să le ducă împăratului.

După șapte zile și șapte nopți de mers continuu, aceștia au ajuns la castelul împăratului. Fiind uimit, acesta i-a pofțit degrabă în castel, le-a dat să mănânce și să bea cele mai alese bucate și băuturi, apoi le-a zis așa:

- Dragii mei, pentru a câștiga mâna celor două fiice nemăritate ale mele, trebuie să treceți de mai multe probe magice. Dacă le treceți, vă veți putea căsători cu ele, dacă nu, veți pleca acasă cu mâna goală și nu veți mai fi bineveniți în acest ținut. Probele vor începe de mâine dimineață.

Toamna i-a observat, dar deja nu mai spera ca vreunul dintre băieți să o audă, așa că a început să plângă. Mezinul a auzit-o și s-a dus să vadă ce s-a întâmplat. A deschis ușa și a văzut-o pe Toamnă cu ochii înlăcrimați și legată de un perete. Speriat de soarta fetei, acesta a dezlegat-o și a întrebato ce se întâmplase de arăta astfel. Tânăra, printre hohote de plâns i-a spus:

- Tata m-a închis aici de când eram doar un copil, deoarece nu mă considera un anotimp bun de ceva. În fiecare zi strigam în speranța că mă va auzi cineva, că voi fi salvată, dar nimic, nu puteam decât să-mi văd surorile cum transformau florile, copacii, animalele, cum se distrau și atât; nu știu cum arată pământul, nu am atins iarba sau alte lucruri în afară de pereții umezi ai acestui turn!

Prințul aproape că începuse să plângă. Când dori să o scoată de acolo, aceasta s-a opus și i-a spus că nu poate pleca, deoarece, dacă tatăl ei o va găsi altundeva, va fi ucisă. Înainte ca prințul să plece aceasta îi spuse:

- Dacă vei câștiga probele, să o iei în căsătorie pe Primăvară, ea este singura căreia i-a păsat de mine.

- Dar eu vreau să mă căsătoresc cu tine!

- Tata nu te va lăsa!

- Ei bine, asta rămâne de văzut!

A doua zi, probele începuseră. Prima probă era să găsească globul magic al misterelor, care a fost ascuns undeva în tărâm. Acesta le dăduse trei zile să îl găsească. Le dădu cai, mâncare și băutură să le ajungă toată săptămâna.

Frații cei mari știau că cel mic este cel mai înțelept dintre toți, așa că au hotărât să-l urmărească și să-i fure globul, pe care erau siguri că îl va găsi. Zis și făcut. Nu după mult timp, mezinul urcă la Toamnă în turn să o întrebe unde ascunsese acesta globul fermecat. Aceasta îi spuse că avea o bănuială că îl puse în fântâna din Pădurea Pierdută.

Tânărul își luă calul și porni înspre pădure. Acolo găsi fântâna, doar că aceasta nu avea nicio frânghie de care ar putea lua găleata în care era pus globul. Fântâna era prea adâncă pentru a folosi un băț, așa că a luat mai multe nuiele, le-a prins una de alta cu bucăți de material din pelerina lui și a reușit să coboare, să ia globul și să urce înapoi.

Când acesta a pus globul de o parte ca să mănânce, frații lui i l-au luat, fără a lăsa vreo urmă. Acesta l-a tot căutat, dar în zadar, așa ca s-a întors la castel cu mâna goală.

Împăratul i-a felicitat pe frații mezinului, chiar dacă aceștia nu aveau niciun merit și i-a notat în carnețelul lui cu o probă îndeplinită și pe mezin cu una neîndeplinită.

A doua zi, proba era să răspundă la o ghicitoare; iar aceasta suna astfel:

„*Ce frunzele îngălbenesc*

Zâmbetele ni le fură

Păsările le gonește

Și aduce negură.”

Au stat toți să se gândească, când fratele cel mai mic s-a uitat pe fereastră la turnul în care stătea Toamna și și-a amintit cum îi spunea tatăl ei că e, apoi a spus cu voce tare:

- Toamna!

Împăratul, uimit, a dat din cap, rămânând fără cuvinte. L-a notat în carnețel, apoi l-a invitat la cină.

Să iei cina cu împăratul unui mare ținut nu se întâmplă în fiecare zi, așa că acestuia i s-au adus haine noi și alte podoabe, au venit niște servitori și l-au pregătit, apoi acesta, în timpul care mai rămăsese până la masă se tot gândea la Toamnă și la faptul că el, care e musafir, are o viață mai bună în aceste câteva zile decât fiica lui toată viața și se întreba dacă o vor aduce pe Toamnă la ospăț.

Când acesta ajunsese la masă, văzu acolo toate bunătățile pământului. Erau pui, porc, vită, miel, salate, prăjituri și tot ce îți poftea inima. Acesta se tot uita pe geam să o vadă pe Toamnă, dar nu o mai vedea, parcă dispăruse. Speriat, își ceru scuze și plecă de la masă.

Urcă în turn și nu văzu pe nimeni, dar niște soldați veniră să mai verifice odată și îl prinseră. Avu loc o luptă sângeroasă. Mezinul reuși să îi lovească, dar aceștia îl aruncară pe fereastră și nimeri într-o tufă cu flori moi ce i-au amortizat căderea, dar nu mai avea forță să se ridice.

Văzând cele întâmplate, împăratul își mărită fetele lăsându-le pe ele la conducerea totală a regatului. Acestea erau prea preocupate să stea cu soții lor și nu mai schimbau anotimpurile.

Toamna, care fugise din turn, s-a hotărât să preia chiar ea regatul, ca lumea să nu pună întrebări. Mama Natură, văzând cum își înfruntă tatăl nedrept cu mult curaj, i-a oferit puțină putere din toate anotimpurile. Acum putea înflori flori, coace fructe și ajuta frunzele să nu mai înghețe în copac.

Și-a ajutat prințul să-și revină, a devenit a patra soră și tatăl ei a început să o iubească și să regrete că nu a apreciat-o de mai demult. Așa, Toamna s-a măritat și a devenit iubită și fericită.

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea-asa!

*Albu Camelia
Clasa a VI-a A*

BASMUL TOAMNEI

În vremuri străvechi, oamenii nu aveau decât trei anotimpuri: Primăvara, Vara și Iarna.

Undeva, într-un colț de lume, exista un castel din aur, care părea nelocuit. Acolo stătea prizonieră cea de-a patra fiică a Anului, Toamna. Aceasta fusese răpită de un uriaș morocănos și ținută închisă într-o cămăruță sărăcăcioasă. Ea era obligată să îi spună uriașului o poveste în fiecare seară înainte de culcare.

Într-o zi, într-un alt colț de lume, trei băieți descoperă în spatele școlii lor, o ușă secretă. Însă, chiar atunci când au apăsat pe clanță, paznicul i-a zărit și i-a alungat de acolo. Copiii nu s-au descurajat și s-au dus

din nou în spatele școlii. Paznicul zâmbi, deoarece se prefăcuse ca nu-i vede, dar se duse în spatele lor și îi opri.

- Știm că nu avem voie aici, dar eram curioși să descoperim secretul din spatele acestei uși, spuseră băieții.

- Hmmm... În regulă. Atunci vă aștept aici după ore și vă voi desluși misterul, le promise gardianul.

Copiii așteptară cu nerăbdare sfârșitul orelor pentru a se întâlni la locul stabilit. Când ajunseră acolo, fură surprinși să îl vadă pe paznic cu trei săbii și trei scuturi pregătite pentru fiecare dintre ei.

- Ce sunt acelea? îl întrebară ei.

- Echipamentul vostru, le răspunse el.

- Dar...unde vom pleca? Ce se întâmplă?

- Dincolo de această ușă este o potecă făcută din diamante care duce la un castel de aur, unde se află prințesa Toamna, ținută prizonieră de un uriaș morocănos. Prințesa trebuie salvată, dar dincolo de ușă pot pătrunde doar trei suflete neînfricate și iubitoare. Iar voi sunteți aceia!

- De unde știi toate acestea?

- Nu contează... Doriți să îndepliniți cea mai importantă misiune din viața voastră?

- Desigur! răspunseră copiii, fără să mai aștepte.

- Luați aceste lucruri cu voi și nu uitați: uriașul are șapte zmei, care pot fi învinși doar dacă roștiți cuvântul „șapte” în același timp, toți trei! Dacă învingeți zmeii, uriașul va dispărea! Noroc! Și drum bun! Să nu mă dezamăgiți!

- Dar... începură ei.

- Știu la ce vă gândiți! Timpul nu se va scurge atunci când sunteți plecați pe celălalt tărâm! Părinții voștri nici măcar nu vor ști că ați fost plecați!

- Bine, atunci! La revedere! Și să ne revedem cu bine!

Când deschisă ușă, o lumină mare îi învălui și, de îndată, se simțiră purtați de vânt, pe aripi de argint, către tărâmul cel nou și neumblat! Când deschisă ochii, se aflau în fața unui castel de aur, deasupra căruia tronau șapte statui care înfățișau șapte zmei, ținându-se de mână. Deodată, unul dintre ei se mișcă. Băieții se speriară și se apucară strâns de mâini. La un semn, strigară în cor, deși zmeii făceau un cerc în jurul lor:

- Șapte!

Atunci, toți zmeii începură să dispară rând pe rând. Dinăuntru castelului se auzi un vaiet de supărare, iar apoi se așternu o liniște deplină.

Ușa castelului se deschise și scoase la iveală o fată frumoasă, înaltă și care era îmbrăcată într-o rochie din frunze și purta o coroană din struguri și stele.

- Bună, dragii mei! le spuse ea, cu o voce suavă.

- Dumneavoastră sunteți... Toamna? o întrebară ei, timizi.

- Desigur! Vă mulțumesc din tot sufletul meu că m-ați salvat de acel uriaș ticălos și fără suflet! Acum să mergem acasă!

Cât ai bate din palme, copiii se aflau în spatele școlii, unde îi aștepta gardianul.

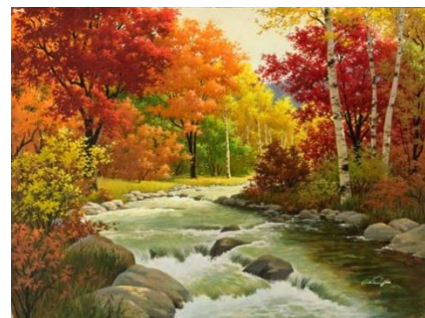
- Drăguților, cât mi-ați lipsit! Mulțumesc pentru că v-ați îndeplinit misiunea!

- Și eu vă mulțumesc! spuse Toamna. Înainte de a pleca, vă rog, ca atunci când începe școala, să vă gândiți la fapta plină de eroism pe care ați săvârșit-o!

- Desigur, așa vom face! mai spuseră ei. Apoi își luară la revedere.

În timp ce se îndreptau spre casele lor, văzură cum, încet, încet, frunzele căpătau o nuanță galben-ruginie și începeau să se scuture ușor din copaci, formând un covor multicolor și moale. Vântul adia, peste tot se vedeau vițe de vie cu struguri aromați, dar și alte fructe și legume coapte, așteptând să fie culese. Din cer începură să cadă picături strălucitoare. „Cu siguranță”, se gândeau ei, „Toamna și-a reintrat în drepturi.”

Iar de atunci, de fiecare dată când începea școala, frunzele cădeau din copaci, oamenii aveau roade bogate, iar patru persoane se gândeau la aventura secretă prin care au trecut!

Sîngă Alessia
Clasa a VI-a A

PUNCTUL ȘI VIRGULA ÎN CAIETUL DE MATEMATICĂ

(un alt final pentru textul „O poveste cu un punct și o virgulă” de Adina Popescu)

Punctul și Virgula au mers zile întregi până au ajuns într-un caiet de matematică. Acolo au fost întâmpinați cu bucurie de către numere.

- Bună, cum vă cheamă? a întrebat cifra Cinci.

- Eu sunt Punct, iar ea este Virgula. Am venit aici în căutarea unui rost, deoarece literele din caietul de limba română nu ne apreciază.

- Nu vă faceți griji! Punct, tu poți fi semnul înmulțirii, deoarece semnul vechi a plecat în caietul de limba română. Virgulă, tu vei fi folosită la fracțiile zecimale, a spus cifra Doi.

- Mulțumim! au exclamat fericiți Punctul și Virgula.

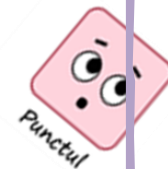
Punctul ajuta la înmulțire, iar virgula era pusă după parte întreagă a fracțiilor zecimale.

Într-o zi au venit în fugă restul semnelor de punctuație și de ortografie.

- Virgulă, Punctule, avem nevoie de voi! De când ați plecat voi, Darius primește numai note mici! a spus gâfâind Semnul Exclamației.

- O să mai venim din când în când pe la voi, dar doar de dragul lui Darius!

Așa Punctul și Virgula sunt folosite și la matematică, dar și la limba română.

Matei Rafailă
Clasa a VI-a A

VISUL

A zecea povestire din volumul Hanu Ancuței

Hanu Ancuței era învăluit într-o liniște profundă și stranie, deoarece toți au căzut într-un somn adânc după ce Zaharia și-a terminat povestirea.

Deși toți dormeau, vegheați de luna plină, comisul Ioniță de la Drăgănești părea că vorbea în somn, iar un vis nu îi putea da pace. Comisul se afla pe o altă lume, într-un alt univers... Se afla în lumea viselor.

- După atâta timp, a venit momentul să vă zic o poveste mult mai bună decât cea cu „Iapa lui Vodă”. Sunteți pregătiți?

- Spune, Ioniță, spune! strigă toți moldovenii cu bucurie.

Dar să știți că întâmplarea este din vara lui 1789, iar un prieten de-al meu, Dimitrie, mi-a spus-o, pe când era în floarea tinereții și umbla călare prin munți și văi, în fiecare zi.

Era iulie, ziua de 14, iar Dimitrie trecea pe lângă Hanu Ancuței, hotărât să poposească acolo, fiindcă mâine urma să meargă spre Iași.

După ce și-a pus calul la adăpost, a intrat la han unde muzica și mirosul mâncării l-au fermecat. Însă, a rămas cu adevărat uimit, când a văzut-o pe hangiță și a fost impresionat de gingașia ei rar întâlnită.

Dimitrie și-a petrecut noaptea acolo, gândindu-se la frumusețea Ancuței. Din păcate, mâine trebuia să-și continue drumul și nu o mai putea vedea pe superba hangiță, splendidă ca o floare de mai.

Timp de trei luni, Dimitrie venea de trei ori pe zi la Hanu Ancuței doar pentru a-i vedea ochii pătrunzători ai femeii de care era îndrăgostit.

Într-o zi, pe când stătea la o masă de stejar din han, cu o sticlă de vin lângă el, Ancuța s-a decis să vorbească cu acesta. Dimitrie a simțit atunci o bucurie pe care nu o putea stăpâni.

- Ancuțo! Trebuie să recunosc că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o și oricât de mult aș încerca, nu pot să te uit.

- Am înțeles din prima zi ce simțea pentru mine și îmi ești tare drag, dar ai face bine să mă uiți, chiar dacă ți-e greu. Nu putem simți la fel.

După ce a înțeles că a iubit zadarnic, a fugit de la han, hotărât să nu mai revină acolo niciodată. Însă timpul a trecut, iar după zece ani a fost nevoit să poposească din nou la han, fiindcă seara se lăsase.

Acolo nu era absolut nimeni, ci doar un bilețel vechi pe care scria: „Sunt sigură că te-ai reîntors aici și, într-adevăr, mi-e dor de tine. Îmi pare extrem de rău, fiindcă nu am simțit la fel. Acum simt, dar e mult prea târziu.”

Dimitrie a lăsat bilețelul pe masa unde a suferit acum zece ani și cu inima plină de amărăciune a părăsit hanul odată pentru totdeauna, sentimentele sale rămânând definitiv în acel loc.

- Ioniță! A fost o poveste cu adevărat tristă ! Acum trezește-te !

După ce a auzit îndemnul, comisul a tresărit și a realizat că se află pe podea.

- Totul a fost doar un vis ? Întreabă somnoros.

- Da, însă măcar am aflat o alta poveste, după cea cu „Iapa lui Vodă” și a fost mult mai interesantă decât ne-am așteptat.

Giulia Iacob
Clasa a VII-a A

JUPITER

Este anul 2200. Numele meu este Jupiter și sunt prima călătoare în timp. Nu știu cum am reușit, dar sunt sigură că nu a avut niciun efect asupra mea, pentru că sunt încă întreagă și am încă 18 ani. Anul din care am plecat este 2018. Călătoria în timp a avut loc chiar de ziua mea. S-a întâmplat un lucru foarte ciudat în dimineața aceea; în timp ce mă pregăteam de petrecere, prin geamul larg deschis a intrat o ființă extrem de ciudată, de vreo cincizeci de centimetri, ce semăna mai degrabă cu o albină uriașă, și care a încercat să mă înțepe cu acul ei lung și transparent. Planul a eșuat lamentabil, evident, dar să nu credeți că am reușit să scap de ea de una singură. Am fost ajutată de un băiat care putea să zboare (nu, nu era Superman sau vreun alt erou modern care apare la momentul oportun și salvează domnișoarele aflate în pericol). Pur și simplu acest băiat avea aripi! Prima mea impresie a fost că îl aveam în față pe Peter Pan, ceea ce, cu siguranță, era IMPOSIBIL! Încă nu sunt sigură dacă tot ce s-a întâmplat a fost adevărat, sau dacă am avut o halucinație provocată de consumul exagerat de cidru (era caniculă în ziua aceea și aveam și mari emoții - urmau să vină peste două sute de invitați la petrecere). În orice caz, acest ...zburător a îndreptat către albina extraterestră un jet de abur verde și ea s-a dezintegrat, iar eu... am leșinat. Da, știu, a fost un moment penibil, dar, cum nimeni nu m-a văzut, viața mea socială nu a fost afectată. Nu același lucru îl pot spune despre coafura mea.

Dar, să revenim! Sunt în anul 2200 și totul este complet diferit; nici nu sunt sigură că mă mai aflu pe Terra. Hainele sunt din plastic, sunt lucioase și arată mult mai bine. Normal că mașinile pot zbura, dar ceea ce este ciudat este că și casele, care seamănă cu niște uriașe sfere gri, pot zbura. Există un fel de alei unde poți să îți parchezi casa, dacă vrei să pleci cu toată familia. Nu pot să cred că am trăit să văd și ziua în care oamenii nu mai muncesc deloc. Aceștia au fost înlocuiți de androizi. Încă un detaliu pe care am uitat să vi-l spun: nu există animale și niciun pic de vegetație, dar, în schimb, pe fiecare stradă sunt holograme care arată diferite imagini cu păsări, animale, copaci, sau chiar peisaje de pe Terra. Băieții cu aripi sunt peste tot; se pare că ei se ocupă cu paza orașului.

În mijlocul citadelei se înalță o clădire imensă, singura care arată ca un paralelogram, în mulțimea de sfere. Cred că acolo stau conducătorii planetei. Mă apropii încet – încet și vreau să intru, dar nu pot, deoarece sunt gârzi la intrare care mă privesc amenințător. Mai fac un pas înainte și spun tare:

— Vreau să aflu ce este acest loc și cum am ajuns aici! Vreau să vorbesc cu persoana aflată la conducere !

La intrare vine un roboțel cu o cameră de filmat în loc de ochi, se uită la mine și, după câteva momente, gârziile se dau la o parte, iar ușile de la intrare se deschid. Intru cu o ușoară teamă și toți cei pe lângă care treceam, se uitau insistent la mine, dar, mai ales, la semnul meu din naștere de pe gât în formă de romb. Niciodată nu am știut ce înseamnă. Seamănă cu un tatuaj făcut în grabă într-o zi, când ai chiulit de la școală și, din teribilism, ai intrat în primul salon. Am ajuns la capătul holului, unde se aflau două uși uriașe care s-au deschis simultan. Înăuntru, chiar în mijloc trona o masă ovală luminoasă (cred că avea niște leduri pe dedesubt), pe care era desenată un fel de hartă a unei galaxii, fiecare planetă fiind marcată cu efigia unui animal ciudat. În capătul mesei, pe un scaun din fier, înalt de doi metri stătea cocoțat conducătorul planetei, cu poalele hainei fluturând în aer. În colțul gurii mi-a înflorit un zâmbet, dar mi-am amintit de situația ciudată în care mă aflu și zâmbetul s-a topit îndată.

— Cine ești ? am întrebat eu curioasă și speriată, văzând figura severă și brăzdată de riduri a bărbatului.

— Numele meu este Delmarkiar și sunt conducătorul acestei mici planete numită Langara. Tu cine ești și cum ai ajuns aici ? Nimeni din univers nu știe de existența noastră.

— Numele meu este Jupiter, am 18 ani și nu am nici cea mai vagă idee cum am ajuns aici.

În momentul în care mi-am rostit numele și vârsta, toată lumea a rămas uimită. Nu am înțeles de ce, dar eram pe cale să aflu. Delmark a coborât de pe tron plutind, s-a apropiat ezitant de mine și a zis :

—Vreau să îți prezint familia mea . Aceasta este soția mea Kallana , doamna cu veșminte galbene este sora mea Retalia, iar aceștia sunt fiii mei; Tegalus , fiul cel mare, și Hebridan , fiul cel mic .

— Îmi pare bine de cunotință . Ideea este că aș dori totuși să aflu ce caut aici. În urmă cu câteva ore, cred, îmi așteptam invitații, iar acum...

—De fapt, au trecut doar treizeci de minute, în timpul tău, a spus cu blândețe sora lui Delmark, care m-a luat de mână, trăgându-mă după ea. Am ieșit din acea încăpere și m-a condus la apartamentul meu , care era extrem de mare . Avea o piscină , o sală de jocuri și un pat uriaș care plutea la comandă. Semănau teribil de mult cu cele de pe Terra. Ne-am așezat amândouă pe pat și a spus că are niște lucruri importante să-mi comunice .

— Draga mea, acesta este apartamentul pe care l-am amenajat pentru tine atunci când te-ai născut . Din păcate, atunci erau vremuri tulburi, deoarece vecinii noștri de pe planeta Oanes voiau să ne atace pentru zăcămintele de Unas , indispensabile pentru navele noastre intergalactice. Din această cauză am fost nevoiți să te trimitem pe o planetă îndepărtată, înapoi în timp, urmând ca atunci când vei împlini 18 ani, să te întorci alături de noi, dacă planeta nu ar fi fost distrusă.

— Wow , chiar nu mă așteptam la această explicație ! Deci eu am fost trimisă pe Terra pentru a fi în siguranță, dar de către cine ?

— De către Delmark și Kallana . Ei sunt părinții tăi.

— PĂRINȚII MEI! Asta înseamnă că Tegalus și Hebridan sunt frații mei. Ei de ce nu au fost trimiși?

— Vezi, tu, aici pe Langara moștenitoarele tronului sunt fetele, adică tu. Ei, nefiind amenințați direct, au putut rămâne aici. De mulți ani însă încercă să convingă Consiliul bătrânilor să schimbe legea și să accepte moștenitori pe linie masculină, dar până acum n-au reușit. Ai grijă ce faci, ce mănânci și în cine ai încredere, deoarece sunt foarte multe persoane, printre care și fratele tău mai mare, Tegalus, care nu te vor aici, sau te vor...dispărută .

— Mulțumesc pentru avertisment, mătușă Retalia !

După ce Retalia a ieșit din apartament , m-am schimbat într-o rochie făcută din trandafiri roșii și am ieșit la o plimbare . Îmi doream să știu de ce Tegalus mă vrea moartă, așa că am mers spre apartamentul lui. Am intrat. Nu era acolo, dar am hotărât să îl aștept . Pe pat se afla un dispozitiv ce semăna izbitor cu o tabletă. Am luat-o, am deschis-o (se pare că amprentele mele digitale anulează orice cod de securitate; asta am aflat-o mai târziu) și nu mi-a venit să cred ce am văzut. Tegalus le dădea resurse de Unas celor de pe planeta Oannes în schimbul unor asasini care să mă ucidă și să facă să pară un accident. Atunci am înțeles ce era cu albina extraterestră. Nu credeam că fratele meu mă poate urî atât de mult, așa că am luat tableta și am fugit la mine în apartament unde am ascuns-o . În acel moment am luat o hotărâre : trebuia să învăț să lupt. M-am izolat într-o casă sferică, undeva sub pământ (acolo locuiau toți soldații) și timp de șase luni m-am antrenat din greu, până când, în sfârșit, am reușit să devin mai bună decât orice războinic de pe planetă; cel puțin, așa îmi zicea maestra mea. Eu nu eram prea convinsă.

Într-o zi, stăteam pe marginea piscinei și mă gândeam dacă am făcut alegerea corectă în privința contractului încheiat de fratele meu cu dușmanii declarați de pe Oannes. Își trădase semenii, asta era clar, și cu siguranță nu va înceta să mă vâneze atâta timp cât stăteam între el și tron. Chiar în acel moment mi-a venit o idee. Am luat tableta cu dovada trădării și i-am trimis-o regelui Delmark , dar anonim. Următoarea zi s-a iscat un mare scandal între Delmark și Tegalus din cauza aceasta. Delmark a vrut să îl arunce pe Tegalus în închisoarea Alaris, iar acela a fost momentul în care am intervenit eu:

—Nu ! Dacă are curajul să plătească niște asasini să mă ucidă , atunci va avea curajul să se lupte cu mine pentru tron. Dacă o să câștige el , va primi dreptul la tron, iar eu mă voi întoarce pe Terra pentru totdeauna, Dacă eu am să câștig , am să devin conducătoare, iar el va fi închis în Alaris. (Alaris era o închisoare îngrozitoare, al cărei nume provoca tuturor fiori pe șira spinării, pentru simplul motiv că se afla în SPAȚIU. Fiecare celulă plutea în afara atmosferei planetei, comunicând cu sediul central printr-un tunel foarte lung. Mâncarea și alte lucruri necesare condamnatului erau trimise zilnic prin tuneluri cu ajutorul unor navete. Nu erau nevoie de mai mult de douăzeci de celule, pentru că se eliberau după câteva luni, ocupații lor pierzându-și mințile în izolare totală și întuneric beznă.)

Mătușă Retalia și mama mea Kallana nu au fost de acord, dar Delmark a spus :

— Mi se pare corect ! Aveți o săptămână la dispoziție să vă antrenați, iar eu voi fi cu ochii pe voi. Un ultim aspect : nu aveți voie să trișați . Sunteți liberi !

Fiecare a plecat la apartamentul lui și o liniște adâncă a cuprins palatul. A trecut o săptămână în care eu m-am antrenat asiduu pentru lupta cu fratele meu, care era mult mai grea decât orice altă luptă pe care o simulasem până atunci cu maestra mea. Îmi era frică.

A sosit și ziua luptei care decidea soarta amândurora. Eu și fratele meu ne aflam în arenă, măsurându-ne din priviri, în timp ce familia noastră și oameni de rând se aflau în tribune. Delmark a sunat dintr-un corn ce îmi amintea de vechii egipteni, și am început lupta . Amândoi aveam aceleași arme, așa că primul lucru pe care l-am făcut a fost să îl dau jos din picioare și să îl dezarmez, iar el, la rândul lui, a făcut același lucru. Spre deosebire de el, m-am ridicat foarte repede, pentru că eram mai suplă și cu vreo 40 de kg în minus. Nu am acționat, l-am lăsat pe el să mă atace. A încercat să mă împungă cu sabia în piept, ceea ce a mers parțial bine. A reușit să mă rănească, dar nu a reușit să măucidă .

Lupta a durat o zi întreagă, la sfârșitul căreia eram epuizată. Părea că niciunul nu va câștiga. M-a surprins rezistența lui, trebuie să recunosc, dar a mea și mai mult. De câteva ori am simțit că îmi pierd cunoștința. Momentul decisiv a fost atunci când, cu ultimele puteri, m-am aruncat spre el , i-am prins mâna stângă, i-am întors-o la spate făcându-l să scape pumnul, iar el i-a făcut semn unui asasin din tribună care a scos o armă și a tras cu ea în direcția mea, dar m-am ferit, așa că, în loc să mă nimerească pe mine, l-a nimerit pe Tegalus în picior, iar acesta nu a mai putut să se ridice. După câteva clipe de liniște, în arena s-a auzit :

— Jupiter este câștigătoarea acestei lupte și viitoarea voastră conducătoare !

În 18 ani acela a fost cel mai frumos moment din viața mea. M-am uitat la toți acei oameni care erau foarte fericiți . Acela a fost momentul în care mi-am dat seama că nu m-am luptat cu fratele meu pentru nimic.... m-am luptat cu Tegalus pentru viitorul acelor oameni. Gardienii au venit în arenă, l-au ridicat pe Tegalus, dar, înainte să iasă din arenă, el a spus :

— O să mă întorc să mă răzbun, îți promit !

Nu credeam că ar putea evada din Alaris, dar o parte din mine avea o îndoială. În mai puțin de un an viața mea s-a schimbat radical. Am aflat că sunt... extraterestră, că sunt un fel de prințesă a unei planete de care habar nu aveam că există și că frații mei vor să mă elimine. Asta sună mult mai palpitant decât o petrecere de majorat de care nu m-am putut bucura, însă, din când în când, gândul îmi zboară la părinții mei adoptivi cărora, cu siguranță le e dor de mine, și la viața mea liniștită dintr-un orașel american. Dar, așa cum i-a spus și Dorothy lui Toto, după ce au fost purtați de o tornadă într-un tărâm necunoscut: *Am sentimentul că nu mai suntem în Kansas!*

Închid paginile jurnalului, așteptând cu nerăbdare și curiozitate provocările pe care mi le-a rezervat viața.

*Isabella Trifan
Clasa a VII-a B*

VISUL UNEI NOPTI ... DE VARĂ

Era o zi plictisitoare de iunie, înaintea vacanței de vară, iar ora de chimie nu ajuta cu nimic. Mă chinuiam să înțeleg lecția de pe tablă, dar, mă credeți sau nu, aveam impresia că era chineză. După câteva minute chinuitoare, am renunțat să pătrund în tainele hidrocarburilor, așa că mi-am pus capul pe bancă și mi-am închis ochii, doborâtă de efort. Nici nu mi-am dat seama când am adormit.

Deodată mă trezesc stând pe scaun într-un semicerc, îmbrăcată cu o rochie de culoarea albastră precum safirul, în locul hainelor mele obișnuite. Mă uit în jur și observ niște ființe ciudate. Unele aveau părul lung și urechi mai ascuțite. Trebuiau să fie elfii, cei ce trăiesc în păduri și sunt nemuritori. Lângă aceștia se aflau niște omuleți cu barbă lungă și împletită ce semănau cu piticii din basmul cu Alba-ca-Zăpada. De fapt, aceștia erau gnomii, mineri iscusiți, ce săpau în adâncul pământului în căutare de pietre prețioase. Nu erau prea sociabili.

Stai puțin...creierul meu începe să proceseze ceea ce vedea. Elfi, gnomi, oameni, un vrăjitor cu barbă lungă și albă, care îmi amintea de faimosul Merlin, și un jumătate-de-om, adică un hobbit, toți se aflau acolo. Nu se poate! Tocmai am pătruns în minunata poveste a „Stăpânului Inelelor”. Aceasta nu este o

poveste pentru toată lumea, deoarece lumile și mitologiile imaginate sunt greu de descifrat și de înțeles de un cititor superficial și neantrenat.

- Amara! Ești cu noi? o voce mi-a întrerupt gândurile.

Mi-am întors privirea și l-am văzut pe Aragorn, ce stătea lângă mine. Era un bărbat în floarea vârstei, a cărui vitejie era cunoscută în Middlelands. Pierzând tronul Gondorului, a dus o viață de rătăcitor, petrecându-și timpul mai mult cu elfii. De aceea i se spunea Pribeagul.

- Da, da, am spus zâmbind, nevenindu-mi să cred ce se întâmplă.

Am nimerit chiar la Consiliu, când toate semințiile pământului s-au adunat pentru a-și uni forțele împotriva unui dușman comun, Sauron, Lordul Întunericului. În mintea mea se derulau cu multă repeziciune fragmente din cartea care m-a fascinat atât de mult. Știam dinainte ce urma să zică fiecare. Gnomul Gimli a încercat să sfărâme cu barda inelul puterii care, dacă ar fi reintrat în posesia lui Sauron, i-ar fi dat puteri de neimaginat. Nu a reușit. Nicio armă nu putea să-l distrugă. Trebuia aruncat în focul din care a fost făurit, adică în Mordor, unde trăia chiar Lordul Întunericului. Hobbitul Frodo s-a oferit să-l ducă acolo și să salveze astfel Middlelands.

Consiliul a continuat și, după ce decizia a fost luată, aventura a început. Toate oștile s-au îndreptat către Minas Tirith, un oraș vechi, atacat de orcii lui Sauron. Drumul a fost obositor, mai ales că armura pe care o purtam era foarte grea, dar nu am avut timp să mă gândesc la asta. Pe măsură ce ne apropiam, creștea și frica mea. Eram convinsă că nu participasem niciodată la o luptă și totuși... Nici nu mai știam dacă totul este real, sau visez.

Când am ajuns la Minas Tirith, lupta începuse. Oameni și orci, dușmanii noștri, cădeau pe capete. Mă aflu pe locul uneia dintre cele mai mari înfruntări între forțele binelui și cele ale răului. Știam că trebuie să câștigăm, că doar citisem cartea. Vacarmul era asurzitor. M-am trezit că îmi scot sabia și mă arunc în luptă. Elfii erau în jurul meu protejându-mă.

Dintr-o dată simt cum sunt scuturată brutal. Îmi ridic capul și o observ pe profesoara de chimie, privindu-mă încruntată. Colegii se adunaseră în jurul meu râzând. Clipesc de câteva ori buimacă și mă trezesc brusc. Broboane de transpirație îmi curgeau de pe frunte. M-am uitat în jur și am constatat ușurată că eram în camera mea din Rivendell. Se pare că am țipat, pentru că elful care stătea de pază la ușa mea a intrat să vadă dacă pășisem ceva. Oare ce tocmai am visat?? mă întreb nedumerită...

- Majestate, iar ați avut un coșmar cu lupta de la Minas Tirith? Au trecut trei ani de atunci. Sauron a fost învins pentru totdeauna.

- Nu sunt sigură..., am șoptit aproape imperceptibil. Am visat că mă aflu într-o altă lume, într-o sală de studiu, iar numele meu era Raisa. Însă ceea ce m-a șocat cel mai tare a fost că noi nu eram reali, ci doar personaje ale unei cărți în care era relatată toată istoria noastră.

Elful a zâmbit înțeleghător și a închis încet ușa. M-am îndreptat către geam, admirând luna albastră. Oare călătoriile în alte dimensiuni sunt posibile?

*Raisa Ormenișan
Clasa a VIII-a A*

VULTURUL VISELOR

Plouă cu stele în
sufletul meu;
Fulgerul mi-e luna,
iar tunetul visul.
Zboară pe cerul
meu un vultur
oniric,
ce anunță
un uragan

de amintiri.
Pe aripile lui
ia în zbor constelații și
le pictează
pe norul meu.
Nebunie!
Timpul se oprește
și spațiul se dă de-a dura;
De ce?

Căci spre final
urmează
grindina asurzitoare
întipărită în razele
de foc;
și, bineînțeles,
coșmarul tuturor:
zevezecul ceas
deșteptător.

*Tudor Ciolan
Clasa a VIII-a A*

MENUET

Fulgii de nea ușor s-așază
peste mine;
dar mă dezgheț
c-un dans.
Vremea, timpul,
noaptea;
toate curg lin
într-un vals.
Se-ndoaie în parfumuri
și se-neacă în crinolone –
Iar vioara ușor se ține de un frac.
Vraja unui dans cuprinde lumea toată.

Ne ascundem după măști
și ne ferim
de noi.
Ne lăsăm purtați de crivăț
și scăpăm de nori;
Ne oprim aritmic
și ne așezăm într-un chihlimbar.
Nimeni nu mișcă după o întunecată amortire
Îngeri croșetează-un dans
se deșiră un fir oniric
într-un vals.

*Tudor Ciolan
Clasa a VIII-a A*

UN ZÂMBET...

1. Erau trei elevi care trebuiau să dea un examen. Unul era pregătit foarte bine, unul mediocru și unul deloc. Intra în examen primul, cel pregătit foarte bine. Iese acesta și este întrebat:

- Cum a fost?

Răspunsul:

- Păi cum să fie, ca de la profesor la profesor.

Intra și al doilea, iar la ieșirea din clasă este și el întrebat:

- Cum a fost? Răspunsul:

- Ca de la profesor la elev.

Intra al 3-lea, cel nepregătit. Aceeași întrebare: Cum a fost?

Răspunsul:

- Ca de la popă la credincios. El punea întrebarea, eu îmi făceam cruce, eu dădeam răspunsul, el își făcea cruce.

2. - Eu nu vorbesc prea mult, zise profesorul de limba română către elevul Ionescu. Când fac cu degetul așa înseamnă că vîi la tablă.

- Nici eu nu vorbesc mult, domnule profesor, eu când dau din cap înseamnă că nu vin.

3. La reuniunea de 20 de ani, unul dintre foștii elevi se adresează dascălilor:

- Stimații mei profesori, mă tot frămîntă o întrebare: chiar atît de imbecil eram, de mă tot lăsați corigent?

- Vaaai, se poate, domnule ministru?

4. Un copil îl întreabă pe tatăl său:

- Tată, tu poți să scrii cu ochii închiși?

- Nu știu, să încerc.

- Bine, atunci sting lumina și să îmi semnezi și mie carnetul de note.

5. Învățătorul vrea să stimuleze fantezia elevilor și de aceea le dă de făcut în clasă o compunere cu tema "Dacă aș fi multimilionar...".

Toți elevii, în afara de Popescu, încep să scrie febril.

Învățătorul îl întreabă: - Popescu, de ce nu scrii nimic?

- Aștept să vină secretara, domnule învățător!

6. Profesorul: - Popescu, lucrarea ta a fost mizerabilă. Putea să te ajute tatăl tău ca doar este scriitor.

Elevul: - N-am mai vrut, dom' profesor. La ultima lucrare, la care m-a ajutat tata, mi-ați dat un doi.

7. La școală:

- Gigele, ce înseamnă compromisul?

- Doamna învățătoare, dacă tata vrea să meargă la munte și mama la mare, evident că mergem la mare, dar tata își poate lua schiurile cu el.

8. La ora de geografie: - Ce capitală are Marea Britanie, întreabă profesorul? O voce din spatele clasei: - Dar ați spus să învățăm capitalele de țări, nu de mări.

9. Tata, tu mi-ai povestit ca odată te-au dat afară de la școală ?

- Da, Gelule. Dar de ce mă întrebă?

- Pentru ca istoria se repetă...

10. La ora de matematică: - Să presupunem că locuiești la etajul cinci și că între fiecare două etaje sunt 15 trepte. Câte trepte va trebui să urci pentru a ajunge la apartamentul tău?

- Pe toate, domnule profesor!

11. Petriceicu, de ce l-ai lovit pe Ionica?

- M-a făcut hipopotam, domnule învățător.

- Când?

- Trei luni în urmă!

- Și de ce l-ai lovit astăzi?

- Abia acum am văzut cum arata un hipopotam

12. Învățătoarea la școală îi întreabă pe copii:

- Vasilica, ce-i tatăl tău?

- Gunoier.

- Nu se spune gunoier, ci lucrător la Salubritate.

- Petrică ce-i tatăl tău? - Gropar. - Nu se spune gropar, ci lucrător la Pompe Funebre.

- Gigel ce-i tatăl tău? - DJ la MYSTIC CLUB.

- Cum adică?

- Clopotar la biserică !

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;*

- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*

- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*

- *De corectitudinea și originalitatea materialelor sunt responsabili autorii materialelor și colaboratorii;*

- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail: scoala19bv@yahoo.com*

PROIECTELE NOASTRE

- ❖ Programul Eco Școala
- ❖ Proiect de parteneriat educațional " Stop Violentei"
- ❖ Proiect județean "Universul Copilăriei Și Calculatorul"
- ❖ Proiect educațional trans-disciplinar "Călător prin România"
- ❖ Proiect de parteneriat educațional "Dincolo de școală" (Școala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)
- ❖ Proiect de parteneriat educațional "Clasa Noastră - O Lume De Cântec Și Poveste"
- ❖ Proiect eTwinning - "English ... a joy"
- ❖ Proiect de parteneriat educațional "Lumea Magică A Creativității"
- ❖ Campanie de prevenire a violenței juvenile (Poliția Brașov)
- ❖ Campanie de prevenire a infracționalității (Poliția Brașov)
- ❖ "Punte Între Generații" - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații
- ❖ Proiect "Pentru Un Zâmbet De Copil" (Mărcuș)
- ❖ "Harta reciclării în Brașov"
- ❖ "Elevii plantează copacul păcii"
- ❖ Participare LET S DO IT ROMANIA
- ❖ "Ziua Mondiala a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipaje clasele a V-a
- ❖ Campanie antitabac" Mesajul Meu Antitutun" (parteneriat cu APM Brașov, Agenția antidrog Brașov)
- ❖ " Ziua verde "- plantat puieți în curtea școlii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Brașov
- ❖ Proiect de parteneriat educațional "Lumea văzută de copii"

- ❖ **Junior Achievement Young Entrepriise - program de educație economică – Noi înșine Comunitatea Mea; Orașul meu**
- ❖ **Clasa – o lume de cântec și poveste**
- ❖ **„Lumea magică a creativității”**
- ❖ **„CLASA PRIETENĂ – PRIETENIE ȘI ARMONIE” (proiect de parteneriat cu Școala Gimnazială Nr. 15 Brașov și Grădinița nr. 17 Brașov „Martinică”**
- ❖ **Trecut românesc - viitor european**
- ❖ **”Nașterea Domnului - Renașterea bucuriei” ediția VI**
- ❖ **Proiect „Împreună pentru o lume fără discriminare”**
- ❖ **Proiect „De la suflet la suflet!”**
- ❖ **Proiect „9 Mai - Triplă semnificație”**
- ❖ **Proiect ”O șansă pentru fiecare”**
- ❖ **Proiect – Parteneriat Concursul de cultura generala si verificare a competentelor dobandite „Asii Cunoasterii”**
- ❖ **Proiect „Tehnici moderne de predare,, crearea și utilizarea a Soft-ului Educațional**
- ❖ **Program - Parteneriat Activitati educative in parteneriat cu Biserica „Inaltarea Domnului,, din Centrul Civic**
- ❖ **Parteneriat Festival Concurs„Lumea scenei pentru cei mici”- Școala Gimnazială Nr. 5**
- ❖ **Proiect social ”Părinți mai buni, elevi mai buni”**
- ❖ **Proiect de voluntariat ”Sa împărtășim din veselia sufletelor de copii”**
- ❖ **Proiect „Împreună pentru o lume fără discriminare”**
- ❖ **Program de nutriție” Sănătatea - comoara de preț”**
- ❖ **Proiect Județean Proiectare didactică - Exemple de bune practici - Școala Gimnazială Nr. 6, Brașov**
- ❖ **Proiect - Parteneriat ”Școala Părinților”**
- ❖ **Parteneriat Asociația de caritate „Fausta”**
- ❖ **Proiect județean ”Să ne descoperim împreună”**
- ❖ **Proiect județean”Hai să dam mână cu mână”**